

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΗΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

Η ΚΑΤΑΠΑΚΤΗ
ΤΟΥ
ΘΑΝΑΤΟΥ

Δρχ. 2 Αριθ. 5

Το Σπίτι ΠΟΥ ΧΑΝΕΤΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ & ΔΡΑΣΕΩΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Ἡ δέσμη αὐτὴ δὲν ἔμεινε ἀκίνητη. Ἀφοῦ ἔκανε τὸ γύρο ὁλόκληρης τῆς περιοχῆς, σιγὰ - σιγὰ πῆγε καὶ στάθηκε τρέμοντας ἀπάνω ἀπὸ τὴ λιμνούλα. Ἀμέσως ἔπειτα κάτι μεγάλο καὶ βαρὺ, κάτι σὰν ἀερόλιθος, ἔπεσε μέσα στὴ λίμνη καὶ βυθίστηκε ἐκεῖ ὑψωνότας μιὰ μεγάλη στήλη νεροῦ. Τὰ παιδιὰ αἰσθάνθηκαν νὰ πέφτει ἀπάνω τους σὰ βροχὴ τὸ νερὸ τῆς λιμνούλας. Τὸ φῶς ἐξαφανίστηκε καὶ τὸ σκοτάδι ἀπλώθηκε καὶ πάλι πηχτὸ.

— Ἐπέσει στὴ λίμνη, ἄκουσε ὁ Τζὸκ τὸ Μὰξ νὰ μουρμουρίζει.

Καὶ ξαφνικὰ, σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε πιά κανένας λόγος νὰ κρύβονται, ὁ Μὰξ σηκώθηκε καὶ βάζοντας τὸ φανάρι του στὸ χέρι τοῦ Τζὸκ εἶπε:

— Φώτισέ μου τὴ λίμνη! Θὰ μῶ ἐκεῖ νὰ δῶ τί συμβαίνει!

— Ὄχι, Μὰξ! φώναξε ὁ Τζὸκ τρομαγμένος. Ὄχι! Δὲν πρέπει!

Τὸ φανάρι τρεμούλιασε στὸ χέρι του καὶ ἔσβησε. Πιέζοντας μὲ δάχτυλα, ποῦ ἔτρεμαν, τὸ κουμπὶ, τὸ ἀνάψε ξανά. Ὁ Μὰξ δρισκώταν κι' ὅλας μέσας σὰ νερά. Καλυμπούσε πρὸς τὸ κέντρο τῆς λιμνούλας μὲ μεγάλες ἀπλωτές. Πιο πέρα, κοντὰ στὸ μέρος, ὅπου ἀνθίζουν τὰ κρίνα, μιὰ μορφὴ ἀνατῆδισε μέσα ἀπ' τὰ νερά κι' ἔπεσε πάλι κι' ἔμεινε ἀπάνω στὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κάτασπρο σὰν γαστὴρ.

— Τό... τὸ φάν... φάντασμα τοῦ... Κινέζου! Τραύλισε ὁ Ρόμπ!

Κι' ὁ Τζὸκ ἔνοιωσε πὼς ἀκόμα κι' ὁ ψυχρὸς Ρόμπ εἶχε τρομάξει στὸ τέλος. Ἄλλωστε κι' ὁ ἴδιος δὲν αἰσθανόταν καλά.

— Σβῆστε τὸ φῶς καὶ μείνετε ἐκεῖ ποῦ εἴστε! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Μὰξ μέσα ἀπ' τὰ νερά.

Ὁ Τζὸκ μὲ μιὰ κίνησι βύθισε καὶ πάλι τὴν ἐπιφάνεια τῆς λιμνούλας στὸ σκοτάδι. Μὰ πρόλαβε κι' εἶδε τὸ κεφάλι τοῦ Μὰξ νὰ χάνεται κάτω ἀπ' τὰ νερά! Εἶχε βουτήξει μόνος του ἤ... Ὁ Τζὸκ δὲν τόλμησε νὰ συμπληρώσῃ τὴ σκέψι του.

★

Ὁ Ρόμπ κι' ὁ Τζὸκ περίμεναν ριγώντας στὴν ὄχθη τῆς λιμνούλας. Πίσω τους ἀκούγονταν τὰ νερά τῆς θάλασσας, ποῦ ἀποτραβιόταν παρασύροντας χαλίκια. Τὰ μυστηριώδη ἀρώματα ἐξακολουθοῦσαν νὰ πλανώνται στὸν ἀέρα. Γύρω ἀπὸ τὴ λίμνη οἱ λιγαριές ἀργοσάλευον κι' ἀνάμεσα στὰ κρίνα μπορούσε νὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς τὴ μορφὴ τοῦ Κινέζου, ποῦ ἔπλεε γαλήνια.

Ξαφνικὰ τὰ νερά ἀναταράχθηκαν καὶ πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Μὰξ ἀκούστηκε:

— Δόστε μου ἓνα χέρι.

Καὶ ὁ Μὰξ βγήκε στὴ στεριά.

— Σβῆστε τὸ φῶς! διέταξε ἀτότομα ὁ Μὰξ. Καὶ δοθήστε με νὰ ντυθῶ. Πρέπει νὰ πάω ἀμέσως στὸ ἐργαστήριό.

Μὰ ὁ Τζὸκ δὲν ἠγόρευσε νὰ μὴ ρωτήσῃ:

— Εἶδες... εἶδες τὸ πῶμα τοῦ... Κινέζου;

— Ἀνοήσιες! ξέσπασε ὁ Μὰξ. Ἐπειτα ἀπὸ πέντε ὁλόκληρα χρόνια! Μὴ γίνεσαι βλάκας! Ἦταν μιὰ κούκλα, ποῦ τὸ πακέττο τῆς σήκωσε, καθὼς ἔπεσε στὴ λίμνη.

— Μὰ... γιατί; ρώτησε ὁ Ρόμπ.

— Δὲν ξέρω, εἶπε ὁ Μὰξ. Ἀκούστε με τώρα. Ξεκλείδωσε τὴν πόρτα ἤσυχα - ἤσυχα, Τζὸκ, μόλις μποῦμε, ἐσεῖς οἱ δύο θὰ συρθετε — δὲ θὰ περπατήσετε — πρὸς τὸ μεγάλο ντιβάνι, ποῦ εἶναι ἀνάμεσα στὸ τζάκι καὶ τὸ παράξενο ἐκεῖνο ἐπιπλο τοῦ τοίχου. Θὰ χωθήτε κάτω ἀπ' τὸ ντιβάνι καὶ δὲ θὰ σαλέψετε ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ. Ἐγὼ θὰ κρυφθῶ πίσω ἀπὸ ἓνα παραπέτασμα. Μὴ βγάλετε οὔτε ἀνάσα. Θὰ χρειαστῇ ἴσως νὰ περιμένουμε πολλές ὥρες. Μὰ στὸ τέλος, ἐλπίζω, κατὶ θὰ μάθουμε!

Ὁ Τζὸκ κατάρθρωσε νὰ ξεκλείδωσῃ τὴν πόρτα ἀθόρυβα. Τὴν ἔσπρωξε ἀπαλὰ. Ὁ ζεστός ἀέρας τοῦ σπιτιοῦ τοῦς χτύπησε στὸ πρόσωπο. Ἦταν σὰν ἓνα σπῆτι ποῦ κατοικοκίταν.

Ὁ Τζὸκ κι' ὁ Ρόμπ ἔφτασαν στὸ ντιβάνι καὶ χώθηκαν κάτω ἀπ' τὴς πτυχές τοῦ ὑφάσματος ποῦ τὸ ἔζωνε. Ὁ Μὰξ ἔμεινε πίσω νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα. Δὲν ἄκουσαν κανένα ἦχο. Δὲν κατάλαβαν πότε πῆγε καὶ κρύφθηκε πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου. Τὰ λεπτὰ περνούσαν ἀργά. Ἐξω ἀκούγονταν ὁ ἦχος τοῦ κύματος στὴν ἀκρογιαλιά. Πότε - πότε τὸ σπῆτι ἔτριζε σὰν ἀπὸ κάποιο βῆμα, κάποιο ἀλλόκοτο βῆμα, ποῦ ἀκούγονταν μόνος του, χωρὶς νὰ ἀκολουθοῦν ἄλλα βῆματα.

Καθὼς ἡ ὥρα περνοῦσε ἡ σελήνη ὑψωνόταν στὸν οὐρανὸ. Ἔστειλε μιὰ δέσμη ἀσημένιου φωτός μὲς' στὸ δωμάτιο, ἀπὸ τὴ χαρμάδα ἐνὸς παραθύρου. Σηκώνοντας τὴς πτυχές τοῦ ντιβανιοῦ, τὰ δύο παιδιὰ μὲ μπορούσαν νὰ δοῦν τὸ παράξενο ἐπιπλο τοῦ τοίχου. Τὰ δύο μεγάλα γυάλινα βάζα τοῦ ἀντικαθρέφτισαν τὸ σεληνόφωτο γιὰ λίγο καθὼς οἱ ἀκτίνες ἄλλαζαν κατεύθυνσι, ξανάπεσαν πάλι στὸ σκοτάδι.

Ξαφνικὰ ἄκουσαν, ἐπιτέλους, ἓνα ἦχο κάπου κοντὰ τους. Ὁ ἦχος ὁλοένα καὶ πλησίαζε κι' ἔμοιαζε σὰ σειρὰ ὁλόκληρη ἀπὸ γρονθοκοπήματα μὲ παχὺ γάντι πτυμαχίας. Τὰ ἄκουσαν πραγματικὰ ἢ ἦσαν πλῆγματα τῆς φαντασίας τους; Τότε ὁ Τζὸκ ἔνοιωσε τὸν περίγυρο τοῦ ντιβανιοῦ νὰ σαλεύῃ στὸ φύσημα ἐνὸς ρεύματος, ποῦ ὅμως δὲν ἔρχόταν ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἦταν ἓνα χαμηλὸ ἀπάνω στὸ πῶμα ρεύμα ποῦ ἔπνε ἀπὸ τὴν ἀντιθετὴ ἀκριβῶς κατεύθυνση. Κι' ἀκούστηκαν πάλι τὰ ὑπόκωφα γρονθοκοπήματα καὶ τέλος ἓνας πιὸ δυνατὸς ὑπόκωφος κρότος σὰν νὰ εἶχε πέσει κάπου κοντὰ ἓνα βαρὺ πράγμα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Τζὸκ αἰσθάνθηκε (καὶ κατάλαβε πὼς κι' ὁ Ρόμπ δίπλα του αἰσθάνθηκε τὸ ἴδιο) ὅτι κάποιος εἶχε μῆθ' στὸ γραφεῖο καὶ μάλιστα ὀχι ἀπὸ τὴν πόρτα!

Ἀνασήκωσε λίγο τὸν περίγυρο τοῦ ντιβανιοῦ καὶ ἀνασκήρτησε. Πρὸς τὸ μέρος τοῦ παράξενου ἐπιπλου τοῦ τοίχου, εἶδε νὰ μετακινήται μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ δωματιοῦ ἡ φωτισμένη πλάκα ἐνὸς ρολοιοῦ! Οἱ δείχτες ἔδειχναν ὀχι σὲ ἀριθμοὺς ἀλλὰ σὲ διάφορα ζῶα — τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνην ἔδειχναν σ' ἓνα βόδι! Ἡ ὥρα τοῦ δοδιοῦ! Θυμήθηκε, τότε πὼς ὁ Σάντ, ὁ μπαλωματῆς τοῦ εἶχε δεῖξει μιὰ μέρα καὶ τοῦ ἐξηγήσει πὼς λειτουργεῖ καὶ δείχνει τὴς ὥρες ἓνα κινέζικο ρολοῖ. Τοῦ εἶχε χαρίσει ἓνα τέτοιο ρολοῖ κάποιος φίλος του!

Ἡ πλάκα τοῦ ρολοιοῦ πέρασε κι' εἶδε πὼς ἦταν κρεμασμένη ἀπὸ μιὰ κινούμενη σκιά. Ἡ σκιά πῆγε στὸ παράθυρο καὶ κοίταξε ἔξω πρὸς τὴς λίμνες. Μέσα στὸ γκριζὸ φόντο τοῦ παραθύρου τὸ κεφάλι τῆς φαινόταν μικρὸ. Ἡ μορφὴ τώρα γύρισε πρὸς τὸ μέσα μέρος καὶ φάνηκε πάλι τὸ φωτισμένα ρολοῖ. Αὐτῇ, ὅμως, τὴ φορὰ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ὁ Τζὸκ κατάλαβε πὼς ἡ μορφὴ εἶχε φύγει.

Ξαφνικὰ, ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ φωνή, ποῦ ἔκανε τὰ παιδιὰ κάτω ἀπὸ τὸ ντιβάνι νὰ ἀνασκήρτησουν.

— Ἐν τάξει, παιδιά! Ἄς τοῦ δίνουμε τώρα.

Ὁ Στάν θὰ μᾶς περιμένει.

Ἦταν ὁ Μὰξ, ποῦ προχωροῦσε κι' ὅλας πρὸς τὴν πόρτα.

— Γρήγορα! Γρήγορα! φώναξε ὁ Μὰξ μόλις βρέθηκαν ἔξω.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 19

Άνεξήγητα μυστήρια!

ΕΝΑΣ μυστηριώδης άγνωστος πυροβολεί κρυμμένος στο σκοτάδι. Τραυματίζει χωρίς λόγο τους ήρωές μας της Ζούγκλας. Πάντα, όμως, καταφέρνει να ξεγλυστράει. Να χάνεται σαν φάντασμα της νύχτας!

Η όμορφη «Βασίλισσα της Καλωσύνης», η υπέροχη Έλληνίδα Ζάμπα φθάνει, ύστερ' από τραγικές περιπέτειες, στο ξυλένιο καλυβάκι της στη μέση της βαθειάς λίμνης. Πλάι στο παρόμοιο καλυβάκι του Ρούγκο: Του κακού αδελφού της που είχε καθίσει ζωντανός σε μια πυρκαϊά δάσους.

Μα η «Κόρη της Ζούγκλας» μόλις — κατάκοπη καθώς είναι — άποκοιμείται, ξεπετάγεται ξαφνιασμένη κι' άνησυχη: Το ξυλένιο καλύβι της σειείται σαν από δυνατό σεισμό. Ένώ άπαίσια μουγγρητά ακούγονται σά να βγαίνουν από στόμα βρυκόλακα.

Τρελλή από τρόμο και φρίκη η Ζάμπα βουτάει στα θολά νερά της λίμνης. Και κολυμπώντας φθάνει — ύστερα από μια τραγική περιπέτεια μ' έναν κροκόδειλο — στην άντικρυνή στεριά... Άπ' εκεί τρέχει στη

σπηλιά του Ζαντόβ. Για να του ζητήσει βοήθεια και προστασία. Δέχεται, όμως την επίθεσι της ζηλιάρας χοντρο - Τοίχλ που μένει μαζί του. Την ίδια επίθεσι δέχεται απ' αυτήν κι' ο έρωτευμένος Κακαράκ που είχε φθάσει κι' εκείνος στη σπηλιά για να της κάνει καντάδα.

Έτσι η Ζάμπα, μαζί με τον «Σουβλερομήτη», αλλάζοντας κατεύθυνσι, προχωρούν για τη σπηλιά του άρχοντα της Ζούγκλας.

Η Τοίχλ ξαναμπαίνοντας στη σπηλιά δεν βρίσκει πιά, μέσα σ' αυτήν, τον Ζαντόβ. Βρίσκει, όμως, στο βάθος της μια πλάκα τραβηγμένη πάνω από το άνοιγμα μιάς σκοτεινής καταπακτής με χωματένια σκαλοπάτια. Έτσι, περιέργη καθώς είναι, αρχίζει να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια αυτά κρατώντας ένα άναμμένο λυχνάρι.

Η Ζάμπα και ο Κακαράκ καθώς προχωρούν για τη σπηλιά του Ταρζάν έχουν μια μυστηριώδη περιπέτεια: Σ' ένα σημείο του μονοπατιού άκουνε στο σκοτάδι μια πέτρα που άπομακρύνεται κατακυλώντας κάτω, σά να την κυνηγάνε...

Περιέργοι οι δυο σύντροφοι ακολουθούν την άόρατη στο σκοτάδι πέτρα. Έτσι φθάνουν σ' ένα κρυφό άνοιγμα μιάς βαθειάς καταπακτής. Όπου και πέφτοντας εξαφανίζονται (*).

(*). Διάβασε το προηγούμενο τεύχος της «ΖΟΥΓΚΛΑΣ» άρ. 4, που έχει τον τίτλο «ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΕΡΑΤΩΝ».

Τὴν ἴδια νύκτα ὁ μαῦρος γίγαντας Μπαχούρ, κατάκοπος καὶ τραυματισμένος ἀπὸ τὴς ἴδιες περιπέτειες, ἔχει ἀποκοιμηθῆ βαθεῖα...

Μὰ νά: Σὲ μιὰ στιγμή ξυπνάει ἀπὸ μακρινὲς γυναικεῖες κραυγὲς ποὺ ζητᾶνε βοήθεια!

Στὴν ἀρχὴ τοῦ φαίνεται πὼς ἔρχονται ἀπὸ μακριά. Ὅταν τὴς ξανακούη, ἀμέσως σχηματίζει τὴ γνώμη ὅτι ἔρχονται ἀπὸ κάπου κοντὰ του. Κι' ὅμως δὲν εἶναι δυνατόν. Στὴν σπηλιά του βρίσκεται αὐτὸς μόνος του.

Ἀμέσως πετιέται ὀρθός. Βγαίνει στ' ἀνοιγμα τῆς φρικτῆς σπηλιάς του, ἐκεῖ στὴ βαθεῖα χαράδρα. Ἄφουγγράζεται ἀνήσυχος. Καὶ γρήγορα καταλαβαίνει: οἱ ἀπεγνωσμένες αὐτὲς φωνὲς δὲν ἔρχονται ἀπ' ἔξω. Ἀκούγονται σὺν μέσῳ ἀπὸ τὴ σπηλιά του.

Ξαναγυρίζει στὸ ἐσωτερικὸ τῆς. Ἀρχίζει νὰ ψάχνη, μουρμουρίζοντας:

— Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Ζάμπα. Μοῦ ζητᾶει νὰ τὴ σώσω!...

Καὶ νά: Δὲν ἀργεῖ νὰ προσέξῃ πὼς οἱ μακρινὲς κραυγὲς τῆς κοπέλλας ποὺ κινδυνεύει ἀκούγονται πίσω ἀπὸ κάποιον μεγάλο στρογγυλὸ βράχο τῆς σπηλιάς του. Εἶναι τοποθετημένος κάπου στὸ βάθος σὺν νὰ κλείνῃ κάποιον ἀνοιγμα.

Ὁ τρομακτικὸς Κτηνάνθρωπος ἀρπάζει τὸ βράχο στὴς σιδερένιες χερσοῦκλες του. Τὸν κουνάει γιὰ λίγο ὅπως κάνουν οἱ ὀδοντογιατροὶ στὸ δόντι ποὺ θέλουν νὰ βγάλουν. Τέλος τὸν ξεριζώνει ἀπὸ τὴ θέσι του, ὅπου ποῖός ξέρεῖ πόσα χρόνια βρισκόταν. Τὸν ἀφήνει νὰ κατακυλιῆ βαρὺς κάτω.

Ἐνα σκοτεινὸ στρογγυλὸ ἀνοιγμα φαντάζει τώρα μπροστὰ του. Ἐνῶ οἱ φωνὲς τῆς «Κόρης τῆς Ζούγκλας» ἀκούγονται ἀμέσως πιὸ δυνατό καὶ καθαρά:

— Βοήθειααα!... Βοήθειαααα!...

Ταυτόχρονα τ' αὐτιά του ξεχωρίζουν κι' ἄλλη μιὰ γνώριμη παιδικὴ φωνή. Ἀκούγεται τὸ ἴδιο δυνατό κι' αὐτὴ:

— Ὅχι, βοήθεια, ὄχι!!! Τὸ «Κορίτσι» θὰ τὸ σώσω ἐγὼ!!! Προσφέρομαι δωρεάσαν!

Εἶναι ἡ κωμικὴ φωνὴ τοῦ πάντα αἰσιόδοξου καὶ κεφάτου Κακαράκ.

Ἄνυπόμονος ὁ Μπαχούρ νὰ βρεθῆ, ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα, κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του Ζάμπα, κώνεται μέσα στὸ εὐρύχωρο στρογγυλὸ ἀνοιγμα. Κάνει νὰ προχωρήσῃ στὸ σκοτεινὸ βάθος του...

Ὅμως, δὲν προφθαίνει. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμή πνιγμένο βογγητὸ βγαίνει ἀπὸ τὰ πλατεῖα τριχωτὰ σπήθια του:

— Ὠωωωωω!...

Ὁ Κτηνάνθρωπος θριαμβεύει!

ἘΝΑ τεράστιο μαῦρο φίδι μὲ κορμὸ χοντρό σὺν χαμηλὸ κλαδὶ δέντρου τυλίγεται οβέλτο στὸ σῶμα τοῦ Μπαχούρ. Σφίγγει μὲ μερικὲς ἀπὸ τὴς φοβερὲς κολουῦρες του τὰ σπήθια τοῦ κτηνάνθρωπου.

Ὁ γιγαντώσωμος ἀράπης παλεύει γιὰ λίγο, ὑπεράνθρωπα, μαζί του. Ἀρπάζει τὸ ἀπέραντο ἔρπετό ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸ σφίγγει μὲ ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία. Ζητάει νὰ τὸ πνίξῃ. Νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὸ θανατερό του ἀγκάλιασμα.

Ὅμως τίποτα δὲν καταφέρνει. Τὸ πεινασμένο μαῦρο φίδι οὔτε πνίγεται, οὔτε ξεσφίγγει τὴς κολουῦρες γύρω ἀπὸ τὰ σπήθια του.

Ὁ Μπαχούρ καταλαβαίνει πὼς αὐτὴ τὴ φορά εἶναι καταδικασμένος σὲ θάνατο: Τίποτα πιά δὲν θὰ μπόρῃ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴ φρικτὴ ἀσφυξία! Λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ θὰ βρίσκεται νεκρὸς στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φιδιοῦ. Ὑστερα ἐκεῖνο, μὲ τεχνικὰ σφιζίματα θὰ τοῦ τσακίσῃ τὰ κόκκαλα. Θὰ πλάσῃ μακρόστενο τὸ κορμί του ἔτσι, ποὺ νὰ χωρέσῃ ἡ μιὰ του ἄκρη στὸ στόμα του. Τέλος θάρχιση νὰ σέρνεται ἀργὰ πρὸς τὴν ἄλλη ἄκρη. Μέχρι ποὺ ὀλόκληρο τὸ πολτοποιημένο σῶμα τοῦ Ἀράπῃ νὰ περάσῃ ἀτόφιο μέσα του...

Ὅμως, ἡ ἀνάγκη κι' ἡ ἀπόγνωση κάνουν θαύματα, ὅπως λέει μιὰ σοφὴ παροιμία τῶν Ἰθαγενῶν τῆς Ζούγκλας...

Καὶ νά: Ὁ μελλοθάνατος Μπαχούρ κάνει ξαφνικὰ κάτι ἀπίστευτο: Ἐκπνέοντας γρήγορα ἀδειάζει τὰ πλατεῖα μαῦρα σπήθια του ἀπὸ τὸν ἀέρα ποὺ βρισκόταν μέσα σ' αὐτὰ. Ἐτσι μικραίνει τὴ διάμετρό τους. Καὶ οἱ κολουῦρες τοῦ φιδιοῦ στενεύουν ἀμέσως γύρω του...

Ἀμέσως, ὁ Κτηνάνθρωπος ἀνοίγοντας τὸ τεράστιο στόμα του, ἀρχίζει νὰ εἰσπνέῃ ἀργά, φουσκώνοντας μὲ ἀέρα τὰ πλεμόνια του. Μεγαλώνοντας, ἔτσι, τὴ διάμετρο τοῦ σπήθους του. Τόσο ποὺ οἱ κολουῦρες τοῦ φιδιοῦ ποὺ τὸν σφίγγουν, σπάζουν! Σπάζει δηλαδὴ ἡ σπονδυλικὴ του στήλη. Καὶ τὸ κορμί τοῦ ἀπέραντου μαύρου ἔρπετοῦ παραλύει. Μονάχα τὸ κεφάλι του ἀπομένει, γιὰ λίγο ἀκόμα, ζωντανό, ἀνοικοκλείνοντας τὸ ἀπαίσιο στόμα του! Μέχρι ποὺ σταμάτῃ κι' αὐτό. Καὶ τὸ πεινασμένο μαῦρο φίδι ἀπομένει ἀκίνητο καὶ χαλαρό!...

Ὁ Μπαχούρ ξεφεύγει εὐκόλα τώρα ἀπὸ τὴς κολουῦρες του. Ἐλευθερώνεται ἀνασαι

νοντας βαρεία. Έχει θγή νικητής στην τρομακτική αυτή γιγαντομαχία!...

Οί άπεγνωσμένες κραυγές τής Ζάμπα, πού ό Θεός ξέρει σέ τί τραγική θέσι θά βρισκxται, έξακολουθούν ν' άκούγονται άδύναμες άπό τό σκοτεινό στρογγυλό άνοιγμα τής σπηλιάς...

Ό Κτηνάνθρωπος παρατάει τώρα κάτω τ' άψυχο κουφάρι του φιδιού. Χάνεται βιαστικός στό βάθος του σκοτεινού άνοιγματος τής σπηλιάς του.

Ταυτόχρονα μέ όσα παραπάνω περιγράψαμε, και ό Ταρζάν ξυπνάει στη δική του σπηλιά άπό τις ίδιες γνήριμες κραυγές:

— Βοήθειασαα!... Βοήθειασαα!...

Και άπό την κωμική φωνή του Κακαράκ πού δπλώνει άγέρωχα:

— Πίσω οί σωτήρεςεεεε! Όποιος ζυγώσει θάχη νά κάνει μαζί μουσουουου!

Στην άρχή και ό άρχοντας τής Ζούγκλας νομίζει πώς οί φωνές άκούγοντ' έξω άπό τή σπηλιά του. Γρήγορα, όμως καταλαβαίνει πώς έρχονται μέσ' άπό αυτήν. Κι' ένώ στά μάτια του φωτίζεται τό μυστήριο, πετιέται άπό τά στρωσίδια του. Και προχωρεί πρós τό βάθος έξηγώντας στό τετραπέρατο πιθανάκι του πού τόν άκολουθεί στριγγλίζοντας άνήσυχο:

— Είναι φοβερό, Μίμ: ή Ζάμπα κι' ό Κακαράκ έχουν πέσει στην Καταπακτή του θανάτου! Στην άτέλειωτη ύπόγεια σήραγγα πού ένώνει τις τρεις μεγάλες σπηλιές τής Ζούγκλας : τή σπηλιά μου, τή σπηλιά του Ζαντόβ και τή σπηλιά του Μπακούρ!....

Άμέσως, τραβώντας μιά τετράγωνη βαρεία πλάκα άπό κάποιο προχωρημένο σημείο τής σπηλιάς του, άποκαλύπτει ένα σκοτεινό άνοιγμα μέ πρωτόγονα κωματένια σκαλοπάτια. Άρχίζει νά τή κατεβαίνει μέ προσοχή ώσπου γίνεται στό βάθος τους. Ή Μίμ φαίνεται φοβισμένη και διστακτική. Όμως — μη μπορώντας νά κάνει αλλιώς τόν άκολουθεί.

Ό μαύρος κτηνάνθρωπος Μπακούρ φουσκώνει μέ άέρα τά πλατεία τριχωτά στήθεια του. Και οί σφιγμένες κουλούρες του φιδιού σκάζουν...

Ό Ταρζάν προχωρεί τώρα στό βαθύ σκοτάδι. Βιάζεται νά φθάσει στό σημείο πού κινδυνεύει ή κρυφαγαπημένη του Ζάμπα. Ένύ στο νου του ξαναφέρνει όλα όσα είχε άκούσει για την άπέραντη αυτή σήραγγα άπό γέροντες μάγους και Ιερείς τών Ιθαγενών. Για την «Χαάρ Ντουβούχ» (*) όπως την έλεγαν μέ τρόπο και φρίκη!

Σίγουρα θά είσατε κι' έσεις, παιδιά μου, περίεργοι νά μάθετε την άληθινή αυτή Ιστορία πού μοιάζει σαν ένα ψεύτικο παραμύθι:

Ό Μάγος και ό Χάρος!

ΧΙΛΙΑ όλόκληρα χρόνια έχουν περάσει άπό τότε πού στην άγρια αυτή περιοχή τής Ζούγκλας βασίλευε ένας φοβερός και τρομερός μαύρος Μάγος: Ό «ψυχογάλης» Χουρουμπούν, όπως τόν έλεγαν.

Ήταν ένας τερατόμορφος σκελετωμένος γέροντας πού περισσότερο έμοιαζε μέ θρυκόλακα παρά μέ ζωντανόν άνθρωπο...

Μέ τά μαγικά του φίλτρα κατάφερνε νά ζή άκόμα, άν και είχε ξεπεράσει τά εκατόν πενήντα χρόνια! Έλεγε δέ καμαρώνοντας στους Ιθαγενείς πώς είχε βρη τό μυστικό νά μην πεθάνει ποτέ του! Κι' ότι, μέχρι νά φθάσει τά πεντακόσια χρόνια, γερνούσε. Ύστερα, μέχρι τά χίλια σιγά — σιγά ξανάνιωνε. Ός τά χίλια πεντακόσια πάλι γερνούσε. Ός τά δυό χιλιάδες πάλι ξανάνιωνε. Κι' αυτό θά συνεχιζόταν αιώνια. Χωρίς ποτέ νά έπαυε νά ζή...

Έλεγε άκόμα πώς είχε γεννηθῆ στην Ζούγκλα πριν άπό τρεις χιλιάδες χρόνια. Και πολλές φορές, στό διάστημα αυτό, είχε γεράσει και ξανανιώσει...

Μέ όλ' αυτά, άλλα και μέ τις φοβερές μαγικές του ικανότητες, ό άπαίσιος αυτός άρχοντας τής Ζούγκλας Χουρουμπούν, είχε καταφέρει νά τρομοκρατήσει και νά έπιβληθῆ στους πρωτόγονους και δεισιδαίμονες Ιθαγενείς.

Έτσι, όχι μόνο τούς καταπίεζε, τούς βασάνιζε και τούς τυραννούσε για νά ικανοποιή τά θηριώδη ένστικτα τής κακιής ψυχής του, μά και τούς εκμεταλλευόταν κατά τόν πιο σκληρό κι' άπάνθρωπο τρόπο. Για νά ικανοποιή έτσι και την άκόρεστη άπληστία του στό πλούτη!

(*) Χαάρ Ντουβούχ = Καταπακτή του θανάτου

Τους υποχρέωνε να δουλεύουν μέχρι θανάτου σκάβοντας τη γη της Ζούγκλας για να κουβαλάνε στη σπηλιά του άτιμπτους θησαυρούς από χρυσάφι και πολύτιμα πετράδια!

Μά οι θησαυροί ήταν ατέλειωτοι και η σπηλιά — αυτή που τώρα ζή και βασιλεύει ο Ταρζάν — κάποτε γέμισε.

Έτσι έβαλε τους σκλάβους υπηκόους του να σκάψουν κάπου βαθειά μια μεγάλη κρυφή κατακόμβη. Και να κρύψουν εκεί τους άμύητους θησαυρούς του.

Έτσι κι έγινε. Όμως ύστερα σκέφτηκε πως έπρεπε όχι μονάχα η σπηλιά του, μα και οι άλλες δυο μεγάλες σπηλιές της περιοχής (*) να επικοινωνούν και με την κρυφή κατακόμβη και μεταξύ τους. Για να μπορή να μετακινηται άθραστο και ασφαλής κάθε φορά που σοβαρός κίνδυνος θα τον άπειλούσε!

Κι' αυτό ήταν η αιλία που έβαλε τους μαύρους σκλάβους του να σκάψουν τη βαθειά υπόγεια σήραγγα που ένωνε την κατακόμβη με τις τρεις μεγάλες σπηλιές...

Ύστερα τους πρόσταξε να κυνηγήσουν πολλά ζαρκάδια. Να τα ψήσουν σε μεγάλες φωτιές γύρω στη σπηλιά του. Και να στήσουν γερό τοιμπούσι με τραγούδια και χορούς.

Έτσι κι έγινε!... Ο Χουρουμπούν γύριζε ανάμεσα στους γιορταστές εύλογώντας τα ροδοψημένα ζαρκάδια τους και ραντίζοντάς τα μ' ένα μαγικό φίλτρο που θα έζασφάλιζε, σ' αυτούς που θα τάρωναν, ύγεια και μακροζωία!

Όμως άλλοίμονο: Κατά τα χαράματα της γιορταστικής αυτής νύκτας, όλοι οι μαύροι ίθαγενείς που είχαν δουλέψει στο σκάψιμο της τριπλής σήραγγας που οδηγούσε στη βαθειά κρυφή κατακόμβη των θησαυρών, ένιωσαν ξαφνικά φρικτούς πόνους στα σωθικά τους. Και, ουρλιάζοντας και σπαράζοντας από τους πόνους αυτούς ξέρασαν σε λίγο τις πονεμένες ψυχές από τα πολυθασανισμένα τους κορμιά! Απόμεναν όλοι τους άψυχα κουφάρια. Και τα πεινασμένα όρνια ήρθαν, με τη σειρά τους, την αυγή να στήσουν και το δικό τους γιορταστικό τοιμπούσι!

Έτσι ο άπληστος και κακούργος Μάγος Χουρουμπούν, δεν άφησε κανέναν ζωντανό απ' όσους ήξεραν και θα μπορούσαν ποτέ να προδώσουν την κρύπτη των αγαπημένων του θησαυρών!

Όμως κάποτε κι' ο άπνοος Χάρος με τις μαύρες φτερούγες του και το θανατερό δρεπάνι ήρθε και στάθηκε στο άνοιγμα της σπηλιάς του ματαιόδοξου. Άρχοντα της Ζούγκλας:

— Έτοιμάσου, Χουρουμπούν!, του λέει με τη βραχνή σκληρή φωνή του.

— Τι ζητάς από μένα, Χάρε; τόν ρωτάει άγέρωχος ο Μάγος.

— Ήρθα με το δρεπάνι μου να θερίσω την ψυχή σου!

— Λάθος έκανες, Χάρε! Έγώ θα ζήσω εκατομμύρια και δισεκατομμύρια χρόνια ακόμα. Ποτέ δεν πρόκειται να πεθάνω!

Τα στεγνά χείλια του Χάρου διαστέλλονται σ' ένα σκληρό κι' άπαίσιο χαμόγελο:

— Μονάχα ο θεός είναι άθάνατος!, του λέει.

Και ύψώνοντας το δρεπάνι του προχωρεί κάνοντας να τόν πλησιάσει, στο έσωτερικό της σπηλιάς.

Τρελλός από τρόμο κι' άπόγνωση ο Χουρουμπούν, υποχωρεί μουγγρίζοντας:

— Όχι!... Μήηηη!... Δεν πρέπει να πεθάνω! Έχω άμέτρητους θησαυρούς!...

Κι' άμέσως, φθάνοντας στο βάθος της σπηλιάς του, τραβάει με διάση τη τετράγωνη πλάκα που σκεπάζει το κρυφό άνοιγμα της υπόγειας σήραγγας. Πηδάει σβέλα στα χωματένια σκαλοπάτια. Και χάνεται στο σκοτεινό βάθος της...

Ο Χάρος μένει για λίγο ουλλογισμένος κι' αναποφάσιτος. Τέλος πλησιάζει στο άνοιγμα της καταπακτής. Κατεβαίνει άργά τα σκοτεινά σκαλοπάτια της...

Ο Χουρουμπούν φθάνει τρέχοντας κι' άλαφιασμένος στην κρυφή υπόγεια σπηλιά με τους πολυαγαπημένους θησαυρούς του. Άνοίγει τις βαρειές έξωτερικές σιδερένιες άμπάρες. Μπαίνει μέσα. Και κατεβάζει τις έσωτερικές βαρειές άμπάρες. Αυτές που θρίσκονται από τη μέσα πλευρά της πόρτας.

Έτσι, σίγουρος πια μέσα στην υπόγεια άπόρθητη κρύπτη, καγχάζει στο Χάρο που ζητούσε να πάρη την ψυχή του:

— Χά, χά, χάααα! Έμπα τώρα έδω μέσα, αν μπορής, να πάρης την ψυχή μου! Χά, χά, χάαα!...

Το ίδιο σκληρό χαμόγελο διαγράφεται πάλι στα στεγνά χείλια του Χάρου. Κι' άμέσως, ξαναβάζοντας τις κατεβασμένες έξω-

Διάβαζε

- Τα καλύτερα περιοδικά περιπετειών

Μικρός ΗΡΩΣ
(Ίστορίες από την Κατοχή)

ΖΟΥΓΚΛΑ
(Οι γνήσιες περιπέτειες του ΤΑΡΖΑΝ)

(*) Η σπηλιά του Ζαντόβ και η σπηλιά του Μπαχούρ.

τερικές άμπάρες στή θέσι τους, φωνάζει στόν Χουρουμπούν:

— Έβγα τώρα κι' εσύ έξω, αν μπορής!..

Και προσθέτει κοροϊδευτικά:

— Πόσον καιρό θα τρώς εκεί μέσα... χρυ σάφι και πολύτιμα πετράδια! Κάποτε θα σωθούνε κι' αυτά. Και τότε ή θρωμερή ψυχή σου θάρρη μονάχη της να με συναντήσιν.....

Ή κατακόμβη τής φρίκης!

ΑΛΛΑ ΚΑΙΡΟΣ είναι τώρα να πετάξουμε κι' έμεις, με τὰ φτερά τής φαντασίας μας, κάτω βαθειά στήν ύπόγεια σήραγγα. Στό σημείο απ' όπου ακούγονται οι άπεγνωσμένες γυναικείες κραυγές.

Και νά: Τό μαύρο σκοτάδι εδώ είναι κάπως ξεθωριασμένο. Χιλιάδες μικροσκοπικές πυγολαμπίδες στά πέτρινα τοιχώματα τής σήραγγας σκορπίζουν γύρω τό αδύναμο φώς τους. Εύκολα, μά κάπως θαμπά, μπορεί να διακρίνη κανείς τό κάθε τί:

Ή Ζάμπα και ό Κακαράκ, πού ό μυστηριώδης άγνωστος τής νύχτας τούς είχε παρασύρει, τραβώντας μια πέτρα δεμένη σέ γερό νήμα. Και πού τούς έκανε να πέσουν από έναν κρυφό άεραγωγό στήν άπέραντη σήραγγα, περνάνε τώρα τραγικές στιγμές!

Τερατώδη και τρομακτικά όντα ζούνε στήν ύπόγεια αυτή κατακόμβη τής φρίκης!

Έν' απ' αυτά, πού μοιάζει με σαρανταποδαρούσα, αλλά τεράστια σέ μέγεθος και με σαράντα πόδια από κάθε πλευρά του, έχει σταθή άντίκρυ τους, φράζοντας τό δρόμο για να μη τού ξεφύγουν. Δείχνει άγριες διαθέσεις άπέναντί τους. Σά νάσαι έτοιμο να τούς έπιτεθή. Να τούς σπαράξη με τὰ δόντια τών μεγάλων σαγονιών τού τεράστιου κεφαλιού του, πού τό στολίζουν δυό θανατερά κέρατα.

Ή όμορφη «Κόρη τής Ζούγκλας», τρελή από τρόμο και φρίκη, ξεφωνίζει ζητώντας βοήθεια. Ένώ ό Κακαράκ, κυττάζοντας μ' ένδιαφέρον τό πολυπόδαρο τέρας, ψιθυρίζει θαυμαστικά:

— Άμάν πόδια, με τό συμπάθειο! Γι' αυτό περπατάει ξυπόλητο τό φουκαριάρικο: Πού να βρή λεφτά ν' αγοράση σαράντα ζευγάρια παπούτσια για να... παπουτσωθή. Όμως ό άχώριστος παπαγάλος του, ό

τετραπέρατος Κουσοκός στόν ώμο του, φαίνεται άνήσυχος μπροστά στό τρομακικό τέρας πού στέκει άντίκρυ τους. Και συμβουλεύει τόν άφέντη του:

— Σκότωσε το, Κακαράκ! Κτύπησέ το με τή σφεντόνα σου, Κακαράκ!

Ό φαλακρός «Τριτρίχης» συμφωνεί:

— Όραία ιδέα!... Άλλά όχι να τό σκοτώσω, τό φουκαριάρικο. Θα τού σπάσω μόνο κανένα ποδάρι για να... κουτσαίνη. Να μη μπορή να μās φτάσι!

Μα νά: Τήν ίδια στιγμή ή τεράστια «φαλίδα» ξεκινάει. Προχωρεί με άνοικτά σαγόνια. πρὸς τή Ζάμπα. Ένώ εκείνη, γυρίζοντας, μπρός — πίσω, τό βάζει στά πόδια πακιδόλητη για να σωθή...

Ή γενναία και περήφανη Έλληνίδα δέν φοβάται τόν κίνδυνο. Άν ήταν λιοντάρι, δέν θα έφευγε τρομοκρατημένη. Θα στεκόταν ν' άντιμετωπίση τήν έπιθεσί του με τό μαχαίρι της. Όμως τό τέρας αυτό, πού μοιάζει σάν τεράστιο φίδι με ποδάρια, τήν κάνει ν' ανατριχιάζει. Τής προξενεί φρίκη και άηδία! Νιώθει τό αίμα της να παγώνη και μόνο στή θέα του! Πόσο λοιπόν περισσότερο: αν κτυπιόταν μαζί του. Άν τό άγγιζε με τὰ χέρια της.

Έτσι ή φοβερή έπιθεσις αρχίζει. Τό τέρας κυνηγάει τή Ζάμπα. Ένώ ό Κακαράκ σημαδεύει με τό «λάστιχο» τὰ πόδια του για να τό.. κουτσαίνη.

Τέλος, βλέποντας πώς τρέχει άδικα στό πλάι του μη καταφέροντας τίποτα να κάνη, μουρμουρίζει:

— Έτσι πού, πάω, θα ξεποδαριστώ στό... γλέντι, πού λένε. Κοροϊδο είμαι και δέν πηδάω πάνω του να πηγαίνω... καθάλλαρης!

Και μ' ένα σάλτο στρογγυλοκάθεται στή ράχι του, φωνάζοντας στή γυναίκα πού τρέχει μπροστά:

— Πιό σιγά, μωρέ Ζάμπα! Έτσι πού τρέχεις δέν θα σέ φτάση ή... Όγδονταποδα-

— Λάθος έκανεσ Χάρε! τού λέει ό Χουρουμπούν. Έγώ θα ζήσω έκατομμύρια και δισεκατομμύρια χρόνια ακόμα. Ποτέ δέν πρόκειται να πεθάνω!....

ρούσα μου! Κι' εγώ περιμένω νά.. σπάσω πλάκα, με τὸ συμπάθειο!

Μὰ ὅσο τὸ τέρας προχωρεῖ, τόσο συντονίζεται ἡ κίνησι τῶν ἀμέτρητων ποδαριῶν του. Καί τόσο ἡ ταχύτητα τῆς πορείας του αὐξάνει.

Καί νά: Γρήγορα ἡ ἄμοιρη κοπέλλα νιώθει πίσω της τὴ βαρεῖα ἀνάσα τοῦ τρομακτικοῦ θηριοῦ. Ἐκείνη τὴ στιγμή τὴν ἀνοικτὰ σαγόνια του θ' ἀγκαλιάσουν τὸ λαιμὸ της!...

Σοβαρὸς ὁ Κακαράκ, καὶ καθαλλάρης στὴ ράχι τοῦ τέρατος καθὼς βρίσκεται, προστάζει τὸν παπαγάλο του:

— Ἀθάντι, Κουσκουσόκο μου! Γιὰ ρίζε μιά ματιὰ στὰ μάτια του. Σὰν πολὺ ἀνοιχτομάτης φαίνεται!

Χωρὶς στιγμή νά χάση ὁ τετραπέρατος παπαγάλος φτερουγίζει ἀπ' τὸν ὦμο του. Ἀνυψώνεται γιὰ λίγο διαγράφοντας μερικὸς κύκλους πάνω ἀπὸ τὸ πολυπόδαρο τέρας. Τέλος, καί μὲ μιά κάθετη ἐφόρμησι προγειώνεται πάνω στὸ μεγάλο κεφάλι του. Ἀνάμεσα στὰ δύο θανατερὰ κέρατα ποὺ τὸ στολίζουν. Κι' ἀμέσως, σκύβοντας, κτυπάει μὲ ὀρμὴ τὸ γαμπρὸ γερὸ ράμφος του στὰ μάτια τοῦ θηριοῦ. Διὸ — τρία τέτοια κτυπήματα στὸ κάθε μάτι καὶ τὸ τέρας τυφλώνεται.

Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ὁ Κακαράκ ξεφωνίζει στὸν ἡρωικὸ παπαγάλο του:

— Γεῖά σου, Κουσκούς, ὀφθαλμίατρε!

Μὰ ἡ τελευταία λέξι κόβεται στὸ λαρυγγί του. Τὴν ἴδια στιγμή κάτι φοβερὸ ἀντικρῶζει. Κάτι ποὺ κάνει τὰ μάτια του νὰ φουσκώσουν σὰν λουκουμάδες ποῦπεσαν σὲ καφτὸ λάδι!...

Τὸ τραγικὸ «Κουβάρι»

ΚΑΙ ΝΑ ΤΙ εἶχε συμβῆ:

Τὸ τέρας, ποὺ ξαφνικὰ νιώθει πὼς τὰ μάτια του δὲν βλέπουν πιά παρὰ μονάχα ἓνα μαῦρο σκοτάδι, ἐξαγριώνεται. Καὶ ἀπλώνοντας τ' ἀνοικτὰ ἀπαίσια σαγόνια του πρὸς τὴν κατεῦθνη πού, πρὶν λίγες στιγμές, ἐβλεπε τὴ λευκὴ γυναίκα, τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸν ὦμο. Ἐνῶ ἡ ἄμοιρη Ἑλληνίδα σωριάζεται κάτω οὐρλιάζοντας ἀπὸ πόνου καὶ φρίκη.

Ταυτόχρονα τὸ θηριὸ ἀνεβοκατεβάζει κυματιστὰ τὸ ἀπέραντο σπονδυλωτὸ κορμί. Ὁ Κακαράκ τινάζεται πάνω ἀπ' αὐτό.

Ἄπὸ καλὴ ὅμως τύχη πέφτει κοντὰ στὴ

Ζάμπα ποὺ σπαράζει πιασμένη στὰ δόντια τοῦ τρομακτικοῦ τέρατος.

Ὁ ξεκαρδιστικὸς «Σουβλερομύτης», ποὺ μπορεῖ ἄλλοτε νὰ ξαφνιασθῆ καὶ νὰ τὸ βάλλῃ στὰ πόδια στὴν ἐμφάνισι ἐνὸς ἄκακου κουνελιοῦ, δείχνει, μερικὲς φορές, ἡρωικὴ περιφρόνησι καὶ στοὺς πιὸ τραγικοὺς κινδύνους.

Ἔτσι καὶ τώρα ἡ σωτήρια δρᾶσι του εἶναι κεραυνοβόλα: Ἀρπάζει γρήγορα ἀπὸ τὴ ζώνη τῆς κοπέλλας τὸ μαχαίρι της. Ξαναπηδάει σβέλτος στὸ κορμὶ τοῦ τυφλοῦ τέρατος ποὺ ἀνεβοκατεβαίνει κυματιστὰ. Καὶ καρφώνοντας τὴ λάμα του ἀνάμεσα σὲ δύο σπονδύλους τοῦ κορμιοῦ του, τὸ κόβει: ἓνα μέτρο πάνω κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Τὸ τέρας παρατάει ἀπὸ τὰ δόντια τὸ θῦμα του. Στριφογυρίζει σφυρίζοντας βραχνὰ σὰ ν' ἀποζητᾷ τὸ ὑπόλοιπο κομμένο κορμὶ του. Ποὺ κι' αὐτὸ, παρ' ὅλο ποὺ ἔχει ἀπομείνει ἀκέφαλο, ἐξακολουθεῖ νὰ περπατᾷ ἀνεβοκατεβαίνοντας, ὅπως πρὶν, κυματιστὰ.

— Πᾶμε νὰ φύγουμε, Κακαράκ!, τοῦ φωνάζει ἡ Ζάμπα.

Ὅμως ὁ «Σουβλερομύτης» ἔχει πάρει φόρα. Τοῦ εἶναι ἀδύνατον πιά νὰ σταματήσῃ τὸν ἀκατάσχετον ἡρωϊσμό του. Καὶ πεδώντας πάνω στὴ ράχι τοῦ θηριοῦ τὸ τεμαχίζει κάθε ἓνα μέτρο. Ὅσπου φθάνει τέλος νὰ κόψῃ καὶ τὴ μακρυνὴ δικαλωτὴ οὐρά του!...

Ταυτόχρονα ξεφωνίζει πανηγυρικὰ γιὰ τὸ κατόρθωμά του:

— Μιά «Ὀγδονταποδαροῦσα» ἦταν καὶ τὴν ἔκανα δέκα... ὄχταποδαροῦσες!

Καὶ ἐνῶ τὰ κομμάτια τοῦ τεμαχισμένου τέρατος ἐξακολουθοῦν νὰ βαδίζουν καὶ νὰ στριφογυρίζουν, ρωτᾷει φωναχτὰ τὴν «Κόρη τῆς Ζούγκλας»:

— Τί λές, Ζάμπα; Γουστάρεις νὰ στὴν κάτω εἰκοσι... τετραποδαροῦσες; Προσφέρω μαι ὄωρεάν!

Ὅμως τ' ἀστεία τοῦ Κακαράκ δὲν βγαίνουν, φαίνεται, σὲ καλὸ. Τὸ κομμάτι τοῦ τέρατος μὲ τὸ κεφάλι, καὶ ὅλα τ' ἄλλα ζωντανὰ κομμάτια τοῦ κορμιοῦ του, ἔτσι καθὼς στριφογυρίζουν, πέφτουν τυχαῖα πάνω στὸν «Παλιάτο τῆς Ζούγκλας». Καὶ γίνονται ἓνα τραγικὸ κουβάρι ποὺ ἀνάμεσα στὰ ἀμέτρητα πόδια τους ὁ Κακαράκ ξεφωνίζει μὲ ἀπόγνωσι:

— Βοήθειασααααααα!... Θὰ σκάσω ἀπ' τὴν... ποδαρίλα τους!

Ξεθαρρεμένη τώρα ἡ Ἑλληνίδα τρέχει, ἄοπλη καθὼς εἶναι, νὰ σώσῃ τὸ σωτήρα της. Πέφτει μπρούμυτα κάτω. Κάνει ἀγνωσμένες προσπάθειες νὰ τὸν τραβήξῃ μὲς ἀπὸ τὸ φρικτὸ ζωντανὸ κουβάρι ὅπου ἔχει γερά μπλεχτῆ. Μὰ τὸ μόνο ποῦ, ἄλλοι

μονο, καταφέρνει είναι να μπλέξει κι' εκείνη. Ν' αγκιλωρωθῆ κι' αὐτὴ μέσα στὸ τραγικὸ σύμπλεγμα τῶν δέκα κομματιῶν τοῦ τέρατος... Ἔτσι σίγουρα ἐκεῖ μέσα θὰ βρῆ τὸ θάνατο μαζί μὲ τὸν Κακαράκ.

Μὰ στὶς τραγικὲς αὐτὲς στιγμὲς ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζη...

Εἶναι ὁ Ζαντόβ, ὁ γοπητευτικὸς Ἕλληνας μὲ τὴ σκληρὴ καρδιά (*).

Στὸ ἀντίκρουσμα τῶν κουβαριασμένων ζωντανῶν κομματιῶν τοῦ τέρατος ποὺ κρατοῦν αἰχμαλώτους τὴ Ζάμπα καὶ τὸν Κακαράκ, τὰ κάνει.

Τραβάει τὸ πιστόλι του γιὰ νὰ τὰ πυροβολήσῃ. Μὰ γρήγορα καταλαβαίνει πόσο μάταια κι' ἐπικίνδυνα θὰ ἦταν μιὰ τέτοια προσπάθεια.

Πασοχίζει ἀμέσως μὲ τὰ χέρια του νὰ ξεμπλέξει τὰ δυὸ ἐτοιμοθάνατα θύματα. Μὰ δὲν καταφέρει κι' αὐτὸς παρὰ ἐκεῖνο ποὺ κατάφερε ἡ Ζάμπα: Νὰ μπλεχθῆ, δηλαδὴ, μέσα στὸ τραγικὸ κουβάρι τῶν σπονδύλων καὶ τῶν ἀμέτρητων ποδαριῶν!

Ὁ Κακαράκ τὸν βλέπει. Καὶ παρὰ τὴν τραγικὴ θέσι ποὺ βρίσκεται δὲν μπορεῖ νὰ μὴ τοῦ σκαρώσῃ ἕνα χαιρετιστήριο στικάκι:

«Γεῖα σου, Ζαντόβ, ὁμορφονιέ, καὶ τόχα μιὰ σκασιλία: ποὺ δὲν θ' ἀνάπνεες κι' ἐσὺ μιὰ τέτοια..... ποδαρίλα!»

Ὅμως πρὶν τελειώσῃ τὸ στικάκι του, γρήγορο πάλι ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζη. Ἀπὸ ἀντίθετη κατεύθυνσι αὐτὴ τὴ φορά.

Εἶναι ὁ Ταρζάν ποὺ ἀντικρύζει κι' αὐτὸς μὲ δέος τὸ σύμπλεγμα τοῦ τεμαχισμένου τέρατος καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ ἄρκοντας τῆς Ζούγκλας τραβάει ἀμέσως τὸ μαχαίρι του. Κάνει νὰ χυθῆ πάνω στὸ τραγικὸ αὐτὸ κουβάρι.

Μὰ δὲν προφθάνει. Λίγες στιγμὲς μετὰ καταφθάνει καὶ ὁ γιγαντόσωμος Μπαχοῦρ μὲ τὸ ρόπαλό του.

Ὁ μαῦρος κτηνάνθρωπος, ποὺ βλέπει τὸν Ταρζάν ἐτοιμο νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένη του Ζάμπα, ἐξαγριώνεται ἀπὸ πρωτόγονη ζήλεια. Καὶ μὲ μιὰ φοβερὴ κλωτσιὰ τινάζει καὶ μπερδεύει κι' αὐτὸν στὸ θανατερὸ κουβάρι ποὺ σπαρτάρει κάτω.

Ἀμέσως, καὶ μισότρελλος καθὼς εἶναι, σπκώνει τὸ χοντρὸ βαρὺ ρόπαλό του. Τὸ κατεβάζει μὲ ἀφάνταστη δύναμι καὶ ὀρμὴ στὸ σωρό, τσακίζοντας τὰ κομμάτια τοῦ τεμαχισμένου τέρατος. Ὅμως κτυπάει στὰ στραβά. Ἀδιαφορεῖ ἂν, μαζί μὲ τὰ κομμά-

τια τοῦ τέρατος, τσακίσῃ καὶ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται ἀνάμεσά τους. Στὸ θολωμένο μυαλό του φαντάζεται πῶς κι' αὐτὰ καὶ ἐκεῖνοι ἔχουν κουβαριαστῆ γιὰ νὰ σκοτώσουν τὴν ἀγαπημένη του Ζάμπα.

Τὰ κομμάτια τοῦ θεριοῦ ἔχουν ἀρχίσει τώρα νὰ κινούνται ἀργά, ἀτονα καὶ ἀδύναμα. Σὲ λίγο θ' ἀπομείνουν κάτω νεκρά. Ὅμως ἡ ἐμφάνισι τοῦ Μπαχοῦρ ἔχει κάνει τὴν κατάστασι ἀφάνταστα πιὸ τραγικὴ ἀπὸ πρὶν.

Μὰ νά: Ξαφνικὰ ἕνας ἀναπάντεχος σωτήρας παρουσιάζεται.

Τὸ δρᾶμα τοῦ Κτηνάνθρωπου!

ΕἶΝΑΙ τὸ τετραπέ-
ρατο πιθηκάκι τοῦ ἄρ-
χοντα τῆς Ζούγ-
κλας: ἡ Μίμ!

Αὐτὴ, μὲ τὸ μικρο-
σκοπικὸ τσεκουράκι
ποὺ σέρνει πάντα μα-
ζί της — δῶρο τοῦ
Ταρζάν—πέφτει ἀδει-
λιαστὴ μέσα στὸ σω-
ρό. Ξεχωρίζει τὸ κε-
φάλι τοῦ τέρατος.
Καὶ κτυπώντας το, ἀ-
νάμεσα στὰ κέρατα,
τὸ ἀνοίγει στὰ δυό...

Ἔτσι, τὸ πρῶτο κομμάτι τῆς τεράστιας «ὀδονταποδαρούσας» ὅπως τὴ λέει ὁ Κακαράκ, σκοτώνεται. Κι' ἀμέσως ἕνα ἀπίστευτο θαῦμα γίνεται. Μαζί μὲ αὐτὸ κι' ὅλα τὰλλα κομμάτια τοῦ τέρατος ἀπνεκρώνονται ταυτόχρονα. Ἄπομένουν κάτω ἀκίνητα. Λὲς καὶ κάποιος μυστηριώδης κρίκος ζωῆς τὰ συνέδεε μὲ τὸ πρῶτο κομμάτι τοῦ κεφαλιοῦ.

Ἡ Ζάμπα, ὁ Κακαράκ, ὁ Ζαντόβ κι' ὁ Ταρζάν, ἐλεύθεροι τώρα ἀνασπκνώνονται μὲ δυσκολία. Τὰ καταματωμένα κορμιά τους ποιοῦν ἀφάνταστα!

Ὁ μαῦρος κτηνάνθρωπος Μπαχοῦρ ἔχει ἀπομείνει ἀναυδος κυττάζοντας χαμένα τὸ νεκρὸ τεμαχισμένον τέρας. Συνέρχεται ὁμως γρήγορα. Καὶ προχωρώντας δυὸ βήματα ἀνοίγει τὰ χοντρά τριχωτὰ μπράτσια του. Κάνει ν' ἀρπάξῃ πάλι τὴν τόσο τάλαιπωρημένη κι' ἀνίκανη ν' ἀντιδράσῃ Ζάμπα.

Ὅμως αὐτὴ τὴ φορά — ζηλεύοντας τὸ θρίαμβο τῆς Μίμ — ἐπεμβαίνει ὁ Κουσκός. Κι' ἐφαρμόζοντας τὸ ἴδιο «κόλπο» ποὺ εἶχε μὲ τόση ἐπιτυχία ἐφαρμόσει καὶ στὸ τέρας, κάνει κάτι φοβερὸ κι' ἀπάνθρωπο.

Φτερουγίζοντας ἀπότομα φθάνει καὶ προσγειώνεται πάνω στὸ κεφάλι τοῦ κτηνάνθρωπου. Καὶ σκύβοντας ἀπὸ κεῖ πρὸς τὰ κάτω κτυπάει μὲ τὸ σκληρὸ ράμφος

(*) Ὁ Ζαντόβ εἶχε ἀκούσει πῶς στὸ βάθος τῆς σπηλιάς ποὺ ζούσε βρίσκονταν ἕνα ἄστυγμα ποὺ ἔδραζε ἀπὸ μιὰ ὑπόγεια σήραγγα, στὴν καταπακτὴ τοῦ θανάτου μὲ τοὺς ἀμέτρητους θησαυροὺς τοῦ Χουρουμεπύ. Καὶ τύφλα στὸ μεθύσι ὅπως ἦταν ἐκεῖνο τὸ δράδυ κατέβηκε μονάχος γιὰ νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ.

Ὁ Κακαράκ καταφέρνει νὰ κόψῃ τὸ γιγάντιο τέρας σὲ δέκα κομμάτια. Καὶ τὰ κομμάτια αὐτὰ περπατᾶνε καὶ στριφογυρίζουν σὰν ζωντανά....

του τὰ μάτια τοῦ ἄμοιρου Μπακούρ.

Ὁ γιγαντώσωμος ἀράπης τυφλώνεται. Καί, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους στὸ τραγικὸ σκοτάδι πού θυθιστικε γιὰ πάντα, φεύγει πρὸς τὴν κατεύθυνσι ἀπ' ὅπου εἶχε ἔλθει. Σκουτουφλάει πότε στὸ ἓνα τοίχωμα τῆς σήραγγας, πότε στὸ ἄλλο. Ἐνῶ κατενθουσιασμένος ὁ Κακαράκ ξεφωνίζει πανηγυρικά:

— Γειά σου, Κουσκουσέλο μου, ὀφθαλμί-ατρεεεεε!

Ἐξῶ φρενῶν ὁ Ταρζάν πού τὸν βλέπει νὰ χαίρεται μπροστὰ σὲ μιά τόσο τραγικὴ συμφορὰ, τὸν ἀρπάζει στὰ δύο του χέρια. Τὸν ἐκσφενδονίζει μὲ δύναμι καὶ ὀρμὴ πρὸς τὸ σκοτεινὸ βάθος τῆς σήραγγας.

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή στὸ σημεῖο αὐτὸ παρουσιάζεται τὸ ἀδύναμο φῶς ἐνὸς λυχνarioῦ. Καί μιά γνῶριμη βαρεῖα κοριτοίστικη φωνὴ ἀκούγεται:

— Μπά;! Ἐδῶ εἰσαστε ὅλοι; Καλῶς σὰς βρῆκα, τὸ λοιπὸν!

Εἶναι ἡ ἄμοιρη, μὰ ἀνοικονόμητη χοντρή, Τσιχλ.

Ὅμως ἡ ἄμοιρη δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια της. Γιατὶ σχεδὸν ἀμέσως ὁ Κακαράκ, πού ὁ θυμωμένος Ταρζάν τὸν εἶχε ἐκσφενδονίσει πέφτει μὲ ὀρμὴ πάνω της. Τὴν ἀνατρέπει. Κί' οἱ δύο μαζὶ κουτροβάλανε κάτω ἀγκαλιασμένοι!...

— Ἄμάν, καραμπόλα!, κάνει ὁ «Σουβλερομύτης».

Ἐνῶ ἡ Τσιχλ, πού νομίζει πῶς ὁ ἴδιος, ἀπὸ τὴ λαχτᾶρα του πού τὴν εἶδε, εἶχε πη-

δῆσει γιὰ νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά της, τοῦ λέει ἀγανακτομένη:

— Μπά, σὲ καλὸ σου!... Καλὴ πρώτη φορὰ βλέπω ἐρωτευμένον ἄντρα νὰ πετᾶν σὰν ... χελιδονόφαρο!

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή ἓνα παράξενο σούριμο ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ στὸ μισοσκόταδο. Ταυτόχρονα καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ταρζάν:

— Ἄλλο τέρας ἔρχεται! Φυλαχτήτε!

Ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀδειλίαστο "Ἑλληνα Ζαντόβ, ὑποχωροῦν πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπ' ὅπου ἀκούγεται τὸ σούριμο. Ἐνῶ, σχεδὸν ἀμέσως, φθάνει στὸ φωτισμένο ἀπὸ τὶς πυγολαμπίδες σημεῖο τῆς σήραγγας, τὸ τρομακτικὸ τέρας.

Εἶναι ἓνας τεράστιος σκορπιός πού ἀποτελεῖ τὸ κεφάλι μιᾶς ἀπέραντης σαύρας!

Ποῖός ζερεῖ τί παράξενες διασταυρώσεις ἔχουν γίνῃ στὸ διάστημα τῶν δέκα περίπου αἰώνων κάτω σ' ἐτούτη τὴν ὑπόγεια καταπακτῆ, γιὰ νὰ γεννηθοῦν τέτοια τέρατα!

Ὁ Ζαντόβ τραβᾶει τὸ πιστόλι του. Πυροβολεῖ τὸ τέρας, μέχρι πού ἀδειάζει ὅλες τὶς σφαῖρες του, χωρὶς ἀποτέλεσμα... Ὅμως ὁ τρομακτικὸ σκορπιός μὲ τὸ σῶμα τῆς σαύρας ὅλο καὶ τὸν πλησιάζει. Μιὰ στιγμή ἀκόμα καὶ θὰ τοῦ καρφώσῃ τὸ φαρμακερὸ κεντρί του.

Ἡ Ζάμπα συγκρατεῖ τὸν Ταρζάν πού βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Πολλές ματωμένες πληγές φαντάζουν στὸ κορμί του ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ κομματιασμένου τέρατος.

Ἡ ὀμορφὴ κόρη τῆς Ζούγκλας πού συγκρατεῖ τὸν Ταρζάν προσέχει τὸν κίνδυνο πού ἀντιμετωπίζει ὁ θαρραλέος μέχρι τρέλλας Ἕλληνας. Καί φαίνεται ν' ἀνησυχῆ γι' αὐτόν.

Ἔτσι, μόλις βλέπει τίς δαγκάνες τοῦ σκορπιοῦ νὰ φθάνουν στὰ πόδια του, παρατάει ξαφνικά τὸν ἀνήμπορον ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος σωριάζεται βαρὺς κάτω κι' ἀπομένει λιπόθυμος, ἐκείνη τρέχοντας κοντὰ σὸ μελαχροινὸ νέο, τὸν τραβάει ἐπίμονα ἀπὸ τὸ μπράτσο:

«Τοῦ Κακαράκ ὁ τράχηλος!»

— ΕΛΑ, Ζαντόβ!... πᾶμε νὰ φύγουμε.. Ὑπάρχουν πολλὰ τέρατα ἐδῶ κάτω. Δὲν θὰ τὰ βγάλουμε πέρα μαζί τους...

Ὁ Κακαράκ συμπληρώνει:

— Πᾶμε τώρα... Καί καμμιά ἄλλη μέρα, ἂν θέλετε κατεβαίνω

καί τὰ σκοτώνω... Προσφέρομαι δωρεάν!

Ὁ Ζαντόβ ρίχνει μιὰ ματιά στὸν πεσμένο κάτω κι' ἀναίσθητο Ταρζάν. Ὑστερὰ στὴ Ζάμπα πού τὸν τραβάει ἀπὸ τ' ἄριστερό μπράτσο. Καί τινάζοντας ἀμέσως τὸ δεξιό του χέρι τῆς δίνει δυὸ δυνατὰ κτυπήματα στὸ πρόσωπο. Ἐνῶ ταυτόχρονα τῆς λέει:

— Ἄφες τὸν ἀνήμπορο γιὰ νάρθηδες νὰ σῶσης τὸν γερό!

Ἡ Ζάμπα μὲ κατακόκκινα τὰ μάγουλά της ἀπὸ τὰ χαστούκια γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ταρζάν. Τώρα βλέπει πῶς, ὅταν τὸν ἄφισε, αὐτὸς εἶχε πέσει κάτω χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ. Καί, περήφανη Ἕλληνίδα καθὼς εἶναι, παραδέχεται τὸ σφάλμα της:

— Ἐχεις, δίκιο!, ψιθυρίζει στὸ Ζαντόβ. Καί προσθέτει τόσο σιγὰ πού μονάχ' αὐτὴ ἀκούει τὰ λόγια της:

— Πρέπει νὰ σκέπτεται κανεὶς μὲ τὸ μυαλό. Ὅχι μὲ τὴν καρδιά του, σὰν κι' ἐμένα!

Ταυτόχρονα προχωρεῖ πρὸς τὸ σημεῖο πού κοιτάει ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Μὰ ὁ σκληρὸς Ἕλληνας τὴν προφθάνει. Καί σηκώνοντας στὰ σιδερένια μπράτσα του τὸν ξανθὸ γίγαντα προχωρεῖ πρὸς τὸ βάθος τῆς σήραγγας...

Ἡ Ζάμπα, ὁ Κακαράκ μὲ τὸν παπαγάλο του καί ἡ ἀνοικονόμητη Τσιχλ τὸν ἀκολουθοῦν. Μονάχα ἡ Μίμ, τὸ τετραπέρατο πιθηκάκι μένει κοντὰ στὸν τερατόμορφο σκορπιό. Καί, χοροπηδώντας προκλητικὰ μπροστά του, τὸν ὑποχρεώνει νὰ τὴν κυνηγήσῃ πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι τῆς σήραγγας.

Ἔτσι, μὲ τὸ ἐξυπνο αὐτὸ κόλπο, τὸν ἐμποδίζει ν' ἀκολουθήσῃ καί νὰ ἐπιτεθῆ στὸν ἀφέντη της καί στοὺς ἄλλους...

Τέλος, ὅταν παρασύρῃ τὸ τέρας μακριά, τοῦ ξεφεύγει σβέλτη στὸ σκοτάδι. Καί τρέχοντας χαρούμενη ξαναγυρίζει κοντὰ τους.

Ὁ Κακαράκ πέφτει μὲ ὄρμη πάνω στὴν χόντρο -Τσιχλ πού ἔρχεται μὲ ἀναμμένο τὸ λυχνάρι της. Κι' οἱ δύο τους κουτροβαλάνε κωμικὰ κάτω....

Ὁ Ζαντόβ ἐξηγεί τώρα στὸν Ταρζάν, πού στὸ μεταξὺ ἔχει συνέλθει καὶ θαδίζει μονάχος του:

— Θὰ βγοῦμ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς σήραγγας πού βρίσκεται στὸ βάθος τῆς δικῆς μου σπηλιάς. Ἄπ' ἐκεῖ χωρίζουμε. Τραβάει ὁ καθένας στὴ δουλειά του...

Ἔστερα, γυρίζοντας στὴ Ζάμπα, προσθέτει σιγά:

— Ἐσύ, ἂν θέλεις, μπορείς νὰ μείνεις στὴ σπηλιά μου νὰ ξεκουραστῆς...

Ἡ περήφανη Ἑλληνίδα μὲ τὰ μελανιασμένα, ἀπὸ τὰ χαστούκια του, μάγουλα, τοῦ ρίχνει μιὰ παγωμένη ματιά:

— Εὐχαριστῶ!, μουρμουρίζει. Ἐξω τὸ ξυλένιο καλύβι μου στὴ λίμνη γιὰ νὰ ξεκουραστῶ...

Ὁ Ζαντόβ στραβομουτσουιάζει. Κι' ὁ Κακαράκ, πού ἄκουσε τὰ λόγια τους, ζητάει νὰ τὸν παρηγορήσει:

— Μὴ στεναχωριέσαι, φίλε: Ἄντις γιὰ τὴ Ζάμπα... μένω ἐγώ! Νὰ κάνω καὶ παρεῖτσα τῆς χοντρο-Τοιχλόυλας μου, μὲ τὸ συμπάθειο. Προσφέρομαι δωρεάν.

Ἡ Τοιχλόυλα ἀπότομα τὴ βαρεῖα παουλή κερούκλα τῆς. Ἀποθέτει μὲ ὀρμὴ τὴν παλάμη τῆς πάνω στὸ μαρτυρικό του σβέρκο:

— Κλάσαααααφφ!

Ὁ «Σουβλερομύτης» ἐνθουσιάζεται. Ἐξηγεί ἐμπιστευτικά στὴ Ζάμπα:

— Κάτι τέτοια χάρδια μοῦ κάνει ἡ ἄτιμη! Μ' αὐτὰ μὲ ζετρελλαίνει γιὰ νὰ τὴν παντρευτῶ! Μὰ ἐγὼ δὲν σκλαβώνομαι: Ἐλεύθερος γεννήθηκα κι' ἐργένης θὰ πεθάνω!

Καὶ πάνω στὸν ἐνθουσιασμό του διασκεύαζε ἕνα παλπὸ γνωστὸ στίχάκι. Τὸ τραγουδάει ρωμαντικά καὶ φάλτσα, τρίβοντας τὸν πονεμένο σβέρκο του:

«Τοῦ Κακαράκ ὁ τράχηλος

ζυγὸν δὲν ὑποφέρει!

Κι' ἄς ὑποφέρει... καρπαζὰ

καὶ μέρα μεσημέρι!»

.....

Σὲ λίγο φθάνουν ὅλοι στὸ τέλος τῆς σήραγγας Ἄνεβαίνουν τὰ πρωτόγονα χωματένια σκαλοπάτια. Βγαίνουν ἐπάνω στὴ σπηλιά τοῦ Ἑλληνα.

Ὁ Ζαντόβ καὶ ἡ Τοιχλόυλα μένουν ἐκεῖ. Ἡ Ζάμπα φεύγει μονάχη γιὰ τὸ καλυβάκι τῆς πού βρίσκεται στὴ μέση τῆς βαθειᾶς λίμνης. Ὁ Ταρζάν παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τὴ δύσι γιὰ τὴ δική του σπηλιά. Καὶ ὁ Κακαράκ πρὸς τὸ νοτιὰ γιὰ τὸ θεόρατο δέντρο πού στὴν κορφὴ του ἔχει χτίσει ὅσον φωλιά πουλιοῦ τὸ δικό του καλύβι.

Ὅμως, ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, μόλις ξεμακρύνει λίγο πρὸς τὴν κατεύθυνσι

τῆς σπηλιάς του, σταματάει. Καὶ γυρίζοντας μπρὸς - πίσω, παρακολουθεῖ ἀθέατος τὴν κρυφαγαπημένη του Ζάμπα. Φοβάται μὴ τῆς συμβῆ κανένα κακὸ μέχρι νὰ φθάσῃ στὴ λίμνη τῆς. Καὶ θέλει νὰ βρίσκεται κοντὰ τῆς. Νὰ τὴν προστατέψῃ...

Ὁ Τέν, ἡ Τύ, κι' ὁ Μπό'υ'!

ΑΣ παρακολουθεῖ σουμε τώρα κι' ἐμεῖς: πρῶτα τὸν Κακαράκ, κι' ἔστερα τὴ Ζάμπα καὶ τὸν Ταρζάν πού τὴ συνοδεύει ἀθέατος.

.....

Τὸ κωμικὸ παιδί μὲ τὶς τρεῖς τρίχες στὸ φαλακρὸ κεφάλι του

προχωρεῖ ἀναστενάζοντας γιὰ τὴν χοντρο-Τοιχλόυλα καὶ μονολογώντας:

— Αἰθέριο πλάσμα, ἡ ἄτιμη! Σὰν τουλούμι γουρουνίσιο, πού νὰ μὴν ἀσασκαθῆ! Μονάχα τὸ κερὰκι τῆς ποῦναι λίγο... βαρὺ, παναθεμάτο! Κατὰ τὰ ἄλλα... φτού τῆς νὰ μὴν ἀσασκαθῆ, μὲ τὸ συμπάθειο!

Μὰ νά: Τὸν ρωμαντικὸ μονόλογό του ἐρχονται νὰ διακόψουν χαρούμενα στριγγλίσματα πιθήκου. Μαζὶ καὶ ἄγριες φωνὲς ἰθαγενῶν. Κι' ὅλα αὐτὰ σὲ μικρὴ ἀπόστασι πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού θαδίζει.

Ὁ Κακαράκ γλυστράει σβέλτος. Πλησιάζει καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ κάτι πυκνὰ χαμόκλαδα. Παρακολουθεῖ περιέργως ἀπ' ἐκεῖ τὰ συμβαίνοντα:

Τρία πιθηκία: δύο μικρότερα κι' ἕνα μεγαλύτερο στὸ μπόδι, ἔχουν σκαρφαλώσει σὲ κάποιο δέντρο πού τὰ κλαδιά του βρίσκονται ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ μονοπάτι τοῦ νοτιὰ.

Παραμονεύουν ἐκεῖ κρατώντας καθούκια ἀπὸ μεγάλες καρύδες. Μέσα σ' αὐτὰ ἔχουν μαζέψει ρευστὰ κόπρανα ἐλεφάντων πού ἀναδίδουν ἀπιδαστικὲς ἀναθυμιάσεις...

Μόλις βλέπουν νὰ περνᾶνε ἀπὸ κάτω τρεῖς μαῦροι ἰθαγενεῖς, ἀδειάζουν τὶς ἀκαθαρσίες αὐτὲς πάνω στὰ κεφάλια τους. Ἐνῶ ταυτόχρονα στριγγλίζουν κοροϊδευτικά καὶ διακεκομμένα ὡς νὰ ξεκαρδίζονται στὰ γέλια γιὰ τὸ κατόρθωμά τους!

— Κί, κί, κί!... Κί, κί, κί!... Κί, κί, κί!...

Ἀπὸ κάτω μὲ πασαλειμμένα τὰ μούτρα, οἱ ἀραπάδες τοὺς βρίζουν, χειρονομώντας μὲ ἄγριες διαθέσεις.

— Βρὲ τοὺς... τεντυμπό'υδες!, κάνει κατενθουσιασμένος ὁ Κακαράκ.

Γιατί κι' ὁ δικός του ὀργανισμὸς τραβάει κάτι τέτοιες διασκεδάσεις.

Καὶ νά: Τὰ τρία πιθηκία — στριγγλι-

ζοντας κοροϊδευτικά πάντα — πηδάνε τώρα σὲ μιὰ πλαϊνὴ χοντροκαρυδιά. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ κόβοντας μεγάλες καρύδες βομβαρδίζουν τὰ κεφάλια τῶν μανιασμένων ἰθαγενῶν.

Ὁ «Σουβλερομύτης» νοιώθει νὰ ζυπνᾶνε μέσα του ὅλες οἱ ἀπωθημένες τεντυμπόκες ἐπιθυμίες του. Μαζεύει κι' αὐτὸς, ἀπὸ κάτω, μικρὲς πέτρες. Καὶ κρυμμένος καθὼς εἶναι τοὺς σημαδεύει μὲ τὴ λαστικένια σφεντόνα του. Ἐναν ἀπ' αὐτοὺς τὸν πετυχαίνει στὸ κεφάλι. Τοῦ τὸ ματώνει.

Ἐκεῖνος νομίζει πῶς τὴν πέτρα τοῦ τὴν πέταξαν τὰ πιθηκάκια. Καὶ λυσοσομανώντας ἀπ' τοὺς πόνους τεντώνει τὸ τόξο του. Σημαδεύει τὸ μεγαλύτερο ἀπ' αὐτά. Καὶ ἡ σάϊτα του σφυρίζοντας σὰν φαρμακερὸ φίδι, φθάνει καὶ καρφώνεται στὴν καρδιά του. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν δύο ἄλλων τεντυμπό'δων σωριάζεται κάτω νεκρός!

— Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἥρωϊκὲ μου Τεντυμπόα!, κάνει συγκινημένος ὁ Κακαράκ. Ἔπεσες ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ... καρυδοπομπαρδισμού! Ἄς εἶναι ἐλαφρὰ ἡ πλάκα τοῦ τάφου σου, αἰμίμηστε... πλακατζῆ!

Στὸ μεταξύ οἱ τρεῖς μαῦροι ἰθαγενεῖς ἔχουν ξεμακρύνει βλαστημώντας καὶ σκοπιζοντας τὰ μοῦτρα τους ἀπὸ τὰ εὐώδη περιπτώματα τῶν ἐλεφάντων...

Ὁ «Σουβλερομύτης» ξεπετάγεται ἀπὸ τὴν κρυψώνα του: Προχωρεῖ. φθάνει καὶ γονατίζει μπροστὰ στὸ νεκρὸ πύθηκο:

— Συγχωρημένε μακαρίτη!, τοῦ λέει. Ἐγὼ σὲ πῆρα στὸ λαιμὸ μου! Ἄνευ ἐμοῦ καὶ τῆς σφεντόνας μου, θὰ ζοῦσες τώρα γιὰ νὰ συνεχίσῃς τό... κοινοφελὲς σου ἔργον! Σχεδὸν ἀμέσως φθάνουν κοντὰ καὶ τὰ δύο μικρὰ πιθηκάκια. Ἀρσενικὸ τὸ ἓνα καὶ θηλυκὸ τὸ ἄλλο.

— Πλακώσαν οἱ... τεθλιμμένοι συγγενεῖς!, ψιθυρίζει πένθημα ὁ Κακαράκ.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως λυπάται ἀφάνταστα πού τὰ βλέπει νὰ κλαίει καὶ νὰ χτυπιούνται μπροστὰ στὸ πτώμα τοῦ «ἀρχηγοῦ» τους.

— Καλά, βρὲ παιδιά. Μὴν κάνετε ἔτσι. Μπορεῖ νὰ χάσατε τὸν ἀρχηγὸ σας, μὰ γρήγορα θὰ βρῆτε κάποιον ἄλλον: Ἀνώτερο τεντυμπόκα καὶ πλακατζῆ!

Ἄμέσως σπκνέει ἀπὸ κάτω τὸν σκοτωμένο πύθηκο. Τὸν κρεμάει ἀπὸ τὸ χαμηλὸ κλαδί κάποιου δέντρου. Τραβάει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μικρὸ κοφτερὸ μαχαίρακι. Ἀρχίζει νὰ τὸν γδέρνει μὲ μεγάλη προσοχή! φροντίζει νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὸ τομάρι ἀτόφιο, μὲ τοῦ κεφαλιοῦ του μαζί. Χωρὶς νὰ τὸ κόψῃ πουθενά...

Τὰ δύο τετραπέρατα πιθηκάκια παρακολουθοῦνε παραξενεμένα. Καὶ καθὼς ὁ Κακαράκ τοὺς ἐξηγεῖ, τὰ ἐξυπνα ματάκια

τους δείχνουν πῶς τὸν καταλαβαίνουν.

— Ἐξ αἰτίας μου ὁ παρὼν μισογδαρμένος ἀρχηγὸς σας εὖρε θανάσιμον καὶ θανατηφόρον θάνατον! Ὅπριε, τὸ λοιπόν, δὲν πρέπει νὰ μείνετε ἀνευ ἀρχηγοῦ. Καθότι ἀρχηγοῦ παρόντος πᾶς ἀρχὴ παυσάτω!

Στὸ μεταξύ ἔχει τελειώσει τὸ γδάρσιμο. Καὶ κρατώντας τὸ ἀτόφιο τομάρι τοῦ πύθηκου στὸ ἀριστερὸ χέρι, δείχνει μὲ τὸ δεξιὸ τὰ ἀρσενικὸ ζωντανὸ πιθηκάκι, λέγοντάς του:

— Ἐσένα θὰ σὲ λένε: «Τέν»! ..

Ἄμέσως δείχνει τὸ ἄλλο χαριτωμένο θηλυκὸ πιθηκάκι:

— Ἐσένα θὰ σὲ λένε «Τύ»!

Τέλος, δείχνοντας, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὸ τομάρι ποῦ κρατᾷ, κάνει καὶ τὴν τρίτη... βάπτισι:

— Κι' αὐτόνε θὰ τὸν λένε «Μπό'υ»! Τουτέστι: Τέν-Τύ-Μπό'υ: τὸ «Τρίο τῆς πλάκας». Καλορρίζικοι, σιδεροκέφαλοι καὶ νὰ ζήσουμε. Ἄμην!

Ὁ Δράκοντας τοῦ θυθοῦ!

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ὅμως τώρα γιὰ λίγο τὸν Κακαράκ μὲ τὸν τεντυμπό' Τέν, τὴν τεντυμπό' ὁσα Τύ καὶ τὸ τομάρι τοῦ σκοτωμένου πύθηκου. Κι' ἄς παρακολουθήσουμε τὴ Ζάμπα καὶ τὸν Ταρζάν ποῦ τὴν ἀκολουθεῖ ἀθέατος.

Καὶ νά: Ἡ πανέμορφη «Κόρη τῆς Ζούγκλας» κατάκοπη καὶ ἐξαντλημένη καθὼς εἶναι, βαδίζει πολὺ σιγά. Ἔτσι φθάνει μὲ μεγάλη καθυστέρησι στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Ἐκεῖ ποῦ στὰ βαθειὰ νερὰ τῆς βρίσκεται τὸ ξυλένιο καλύβι ποῦ μένει.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν ἀκολουθεῖ, ὅπως βλέπουμε, γιὰ τὸν ἔχουν ἀνησυχήσει πολὺ οἱ μυστηριώδεις ἐμφανίσεις τοῦ «Ἄγνωστου τῆς Νύκτας». Τοῦ παράξενου ἀνθρώπου ποῦ κινεῖται τελευταία σὰν κακὸ φάντασμα στὴν ἄγρια αὐτὴ περιοχὴ τῆς Ζούγκλας. Ποῦ πυροβολεῖ ἀθέατος, ποῦ μουγγρίζει σὰν θρυκόλακας, ποῦ παρασύρει τ' ἀνύποπτα θύματά του σὲ καταπακτές καὶ τόσα ἄλλα...

Νά, ὅμως, ποῦ εὐτυχῶς ἀπόψε πουθενά δὲν κάνει τὴν κακοποιὸ ἐμφάνισί του. Ἐκεῖ ἐξαφανιστῆ.

Ἡ Ζάμπα, φθάνοντας στὴν ὄχθη τῆς λίμνης, ψάχνει στὴν πυκνὴ γύρω βλάστησι νὰ βρῆ τὸ μονόξυλο ποῦ θὰ τὴν βοηθήσῃ

νά φθάση στην καλύβα της. "Όμως, όσο κι' αν φάχνη, δέν τὸ βρίσκει πουθενά. "Έχει ξεχάσει ἢ ἄμοιρη, στή ζάλη της πῶς τὸ μονόξυλο βρίσκεται δεμένο, μέσα βαθειά, σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πασσάλους πού στήριζεται ἡ καλύβα της. Γιατί τὴν τελευταία φορά — τρομοκρατημένη ἀπὸ τὰ μουγγρητὰ τοῦ "Άγνωστου — εἶχε βουτήξει στὰ νερά γιὰ νὰ βγῆ κολυμπώντας στὴν ὄχθη.

Μὰ τώρα, φοβισμένη ἀπὸ τὴν περιπέτεια της μὲ τὸν πεινασμένο κροκόδειλο, διατάζει νὰ ξαναγυρίση, κολυμπώντας πάλι, στὴν καλύβα της. "Έτσι, σφυρίζει συνθηματικά τρεῖς φορές. Καί νά: Σὲ λίγο ὁ Λάφ, ὁ ὄμορφος καὶ γρήγορος ζέβρος, φθάνει κοντὰ της.

"Ὁ Ταρζάν, ἀπὸ τὸ σημεῖο πού βρίσκεται κρυμμένος, βλέπει τὴν κρυφαγαπημένη του Ζάμπα νὰ πηδάει στὴ ράχι τοῦ ζώου. Καί τὴν ἀκούει νὰ τὸν προστάζει μὲ τὴν γλυκεῖα φωνή της:

— "Έλα, Λάφ!... Πήγαινε με στὴν καλύβα μου. "Εὐὲ κολυμπᾶς πιὸ γρήγορα ἀπ' τοὺς κροκόδειλους!

Πρόθυμος ὁ ζέβρος πηδάει ἀπὸ τὴν ὄχθη στὰ θολὰ μαυροπράσινα νερά. Καί λάμνοντας μὲ κουπιά τὰ τέσσερα γέρα του πόδια παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τὴν καλύβα.

"Όμως ἄλλοίμονο!... Δέν εἶχε προλάβει νὰ προχωρήσῃ πολὺ ὅταν τὰ βαθειὰ νερά τῆς λίμνης φουσκώνουν ἀπότομα. Σχεδὸν ἀμέσως ἀναταράσσονται κι' ἀφρίζουν. "Ενῶ ταυτόχρονα ἕνα γιγάντιο τρομακτικὸ τέρας ἀναδύεται ἀπ' τὸ βάθος τους!

Εἶναι ἕνας ἀπέραντος χοντρός δράκοντας μὲ τεράστιο κεφάλι σκύλου, ἀλλὰ χωρὶς αὐτιά! Μεγάλα γαμπὰ δόντια ξεπετάγονται ἀπὸ τὰ δύο φοβερά ἀνοικτὰ του σαγόνια...

"Ἡ ἄμοιρη Ζάμπα μόλις προφθαίνει νὰ βγάλῃ μιὰ δυνατὴ κραυγὴ τρόμου καὶ φρίκης, ταυτόχρονα μ' ἕνα ξαφνιασμένο κλιμίντρισμα τοῦ ζέβρου. Γιατί, σχεδὸν ἀ-

"Ὁ Κουσκὸς κτυπάει στὰ μάτια τὸν ἄμοιρο Μπαχούρ. "Ενῶ κατενθουσιασμένος ὁ Κακαράκ ξεφωνίζει πανηγυρικά:
— Γεῖά σου, Κουσκουσέλο μου.... ὀφθαλμίατρε!

μέσως, τὸ ἀπέραντο κόκκινο κορμὶ τοῦ δράκοντα τοὺς ἔχει αἰχμαλωτίσει στὶς θαυατερὲς κουλούρες του.

Τρελλὸς ἀπὸ ἀπόνγνωσι ὁ Ταρζάν πού βλέπει τὴν "Κόρη τῆς Ζούγκλας" σ' αὐτὴ τὴν τραγικὴ θέσι, ξεπετιέται ἀπὸ τὴν κρυψώνα του. Τραβάει ἀπὸ τὴν ζώνη τὸ μαχαίρι. Κάνει νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Νὰ βουτήξῃ στὰ νερά. Νὰ παλέψῃ μὲ τὸ γιγάντιο καὶ τρομακτικὸ τέρας. Νὰ σώσῃ τὴν κρυφαγαπημένη του κοπέλλα.

"Όμως, πρὶν προλάβῃ κι' αὐτὸς νὰ κάνῃ λίγα βήματα, δυνατὸς πυροβολισμὸς καραμπίνας ἀντηχεῖ. Κι' ἐνῶ τὸ πυρωμένο βλήμα ἀστοχεῖ, σφυρίζοντας πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, μιὰ γνώριμη φωνὴ φθάνει σ' αὐτιά του:

— Σ' ἔφαγα, Μπρουκόλαξ! Σ' ἔφαγααα!

Ταυτόχρονα βαρὺς γδοῦπος ἀνθρώπινου κορμοῦ, πού βροντοκτυπάει κάτω, ἀκούγεται!

"Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σταματᾷ ἀπὸ τομα. Κυττάζει χαμένα πρὸς τὸ σημεῖο πού εἶχε ἀκουστῆ ὁ πυροβολισμὸς...

Καί νά τί εἶχε συμβῆ: Μὲ τὸ ἀργὸ βᾶδισμα καὶ τὴν καθυστέρησι τῆς Ζάμπα, ὁ Κακαράκ εἶχε προλάβει — μετὰ τὴν περιπέτειά του μὲ τοὺς τρεῖς πιθηκοτεντυμπό'υδες — νὰ φθάσῃ κοντὰ στὴ λίμνη πολὺ πρὶν ἀπ' αὐτὴν καὶ τὸν Ταρζάν πού τὴν ἀκολοθοῦσε...

Εἶχε δῆ τυχαῖα τὸ Ρουῦγκο, τὸν κακὸ ἀδελφὸ τῆς Ζάμπα, πού ὅλοι νόμιζαν πῶς εἶχε γίνῃ στάχτη στὴ μεγάλη πυρκαϊὰ τῆς Ζούγκλας. Αὐτὴν πού ἐκεῖνος ἀναφε (*)

— Χμμ... Κάτι κακὸ θὰ μαγειρεύῃ αὐτὸς ὁ Μπρουκόλαξ!, συλλογίστηκε ὁ "Σουβλερομύτης".

Καί τὸν εἶχε παρακολουθήσει κρυφὰ φθάνοντας ὡς ἐκεῖ.

"Έτσι, τὸν εἶδε νὰ πλησιάσῃ στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Νὰ πετᾷ κάτι μέσα στὰ θολὰ μαυροπράσινα νερά της. "Ίσως αὐτὸ τὸ "κάτι" πού πέταξε νὰ ἦταν ἐκεῖνο πού προκάλεσε τὴν ἐμφάνισι τοῦ τρομακτικοῦ δράκοντα!

"Ὁ κρυμμένος Κακαράκ βλέπει μετὰ τὸ Ρουῦγκο νὰ σκαρφαλώνῃ στὰ κλαδιὰ κάποιου κοντινοῦ δέντρου, σέρνοντας πάντα μαζί τὴν καραμπίνα του. Καί νὰ παραμονεύῃ ἐκεῖ σὰ νὰχε ἀκούσει καὶ νὰζερε πῶς σὲ λίγο θάφθανε ἡ δυστυχισμένη ἀδελφή του.

Τὰ παρακάτω τὰ εἶδαμε καὶ τὰ ξέρουμε: "Ἡ Ζάμπα φθάνει στὴν ὄχθη. Καλεῖ τὸ ζέβρο της. Καὶ πηδώντας στὴ ράχη του κάνει νὰ διασχίῃ ἡ τὰ νερά. Μὰ τὸ φοβρὸ τέρας ἀναδύεται ξαφνικά. Καί ἡ ἄμοιρη κο-

(*) Διάβασε τὸ τεύχος τῆς «ΖΟΥΓΚΛΑΣ» ἀρ. 3 πού ἔχει τὸν τίτλο: «Ὁ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΧΘΡΟΣ».

πέλλα, μαζί με το αγαπημένο ζώο της, πέφτουν στις θανατερές κουλούρες του απέραντου κορμιού του.

Ο Ταρζάν πού τὰ βλέπει αυτά ξεπετιέται από τὴν κρυψώνα του. Τρέχει σφίγγοντας τὸ μαχαίρι γιὰ νὰ τὴ σώση.

Μὰ νά; Ὁ Ρουγκο ἀπὸ τὸ κλαδί τοῦ δέντρου πού βρίσκεται, θέλει, φαίνεται, νὰ τὸν ἐμποδίση. Καὶ σμαδεύοντάς τον με τὴν κἀνη τῆς καραμπίνας του, τραβάει τὴ σκανδάλη.

Ὅμως, ὁ Μπέν Ὁρβάν, ὁ καλὸς Θεὸς τῆς Ζούγκλας, προστατεύει τὸν Ταρζάν. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμή κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο αὐτὸ βρίσκεται ὁ Κακαράκ, με τεντωμένη τὴ λαοτικένια του σφεντόνα.

Ἔτσι, μιὰ στιγμή πρὶν ἀπὸ τὸ τράβηγμα τῆς σκανδάλης τοῦ ὄπλου, παρατάει τὴν πέτρα τῆς σφεντόνας του. Κι' αὐτὴ κτυπάει με ὀρμὴ βολίδας τὸν Ρουγκο στὴ βάση τοῦ μετώπου του: Ἄνάμεσα στὰ δὺο τοῦ φρύδια. Αὐτὸ κάνει τὴ σφαῖρα του ν' ἀστοχήση. Ἐνῶ ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος γκρεμίζεται ἀπὸ τὸ δέντρο. Βροντοχτυπιέται κάτω. Ἀπομένει ἀναίσθητος!

Καὶ νά: Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἐνεργεί ἀμέσως καὶ με ταχύτητα κεραυνοῦ:

Τὸ μυστήριο τοῦ Ἄγνωστου συνεχίζεται

ΜΕ ΜΕΡΙΚΑ γρήγορα πηδήματα φθάνει κοντὰ στὸν πεσμένο Ρουγκο. Ἀρπάζει τὴν καραμπίνα του. Κι' ἀπὸ τὴ θέσι αὐτὴ πυροβολεῖ τὸν τρομακτικὸ δράκοντα! Λίγες

στιγμές ἀκόμα καὶ ἡ ἀμοιρὴ Ζάμπα θὰ χανόνταν μέσα στ' ἀπέραντα σαγόνια τοῦ πεινασμένου τέρατος.

Μὰ δὲν ἦταν γραφτὸ τὴς νὰ πάη ἀπὸ ἔναν τόσο ἀπαίσιο καὶ φρικτὸ θάνατο!

Τρεῖς ἀπὸ τὴς σφαῖρες τοῦ Ταρζάν θρῖσκουν πάνω στὸ μεγάλο σκυλίσιο κεφάλι τοῦ δράκοντα. Κι' ἐκεῖνος ἀρχίζει νὰ σπαρταράη καὶ νὰ τινάζεται με ἀφάνταστη ὀρμὴ μουγγρίζοντας βραχνὰ καὶ μανιασμένα:

Τὰ θολὰ νερὰ τῆς λίμνης ἀφρίζουν καθὼς τὸ τέρας σπαρταράει πρὶν ξεψυχήση. Ἡ Ζάμπα καὶ ὁ ζέβρος τῆς τινάζοντ' ἐξω στὴν ὄχθη.

Ἡ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν ἀρπάζει βιαστικά στὴν ἀγκαλιά του. Τὴν ἀπομακρύνει γρήγορα μεταφέροντάς τιν στὸ σημεῖο πού βρίσκεται κι' ὁ ἀναίσθητος ἀδελφός τῆς.

Ἡ νέα μένει ἀναυδὴ μόλις τὸν ἀντικρύζει:

— Ὅστε ζῆ λοιπὸν; ἀναρωτιέται χαμένα.

Στὸ μεταξύ τὸ τέρας, μ' ἓναν τελευταῖο οπασμό, γέρνει ἀψυχο. Καὶ βυθίζεται ἀργὰ στὰ νερὰ.

Ὁ Κακαράκ τοῦ σκαρώνει ἓνα ἀλλοπρόσαλλο καὶ φουτουριστικὸ ἐπιθανάτιο σιγάκι:

«ὦ, σκυλομούρη Δράκοντα καί... μπακλαβὰ γωνία!
Ἐτίναξες τὰ πέταλα
κι' ἡ μνήμη σου αἰωνία!»

Κι' ἀμέσως, παίρνοντας τὸν παπαγάλο τοῦ πού ἔχει στήσει καυγὰ με τὸ πιθηκάκι τοῦ Ταρζάν, φεύγει μουρμουρίζοντας:

— Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία πράξι τῆς ζωῆς μου! Ἄπ' ἐδῶ καὶ πέρα θὰ κάνω κι' ἐγὼ τὸ κέφι μου!

Σὲ λίγο ὁ νεκρανασπιμένος Ρουγκο συνέρχεται. Ἐνῶ ταυτόχρονα φθάνει ἀλαφιασμένος ἐκεῖ κι' ὁ Ζαντόβ.

Ἐίχε ἀκούσει ἀπὸ τὴ σπηλιά του τὴς σπαρτακτικῆς φωνῆς τῆς Ζάμπα. Κι' ἔφθασε τρέχοντας νὰ δῆ τί συμβαίνει.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ζούγκλας τοῦ ἐξηγεῖ, με λίγα λόγια, τὰ καθέκαστα. Ὑστερα, γυρίζοντας στὸ Ρουγκο, τὸν ρωτᾷ ἄγρια:

— Γιατὶ με πυροβόλησες, κακοῦργε; Γιατὶ δὲν ἤθελες νὰ μ' ἀφήσης νὰ σώω τὴν ἀδελφὴ σου. Γιατὶ, ἀπὸ χθὲς τὴ νύχτα, μᾶς παρακολουθεῖς ἀθέατος; Γιατὶ θέλησες νὰ μᾶς κάνης τόσα κακά;

Ὁ Ρουγκο διαμαρτύρεται!

— Ἐγὼ, Ταρζάν; Ἐγὼ οἶς παρακολουθῶ ἀθέατος; Ἐγὼ θέλησα νὰ σᾶς κάνω κακό; Ἐἶναι ἀδύνατο νὰ καταλάβω τί μοῦ λές! Καὶ τώρα ἀκόμα πού με χτύπησε με τὴ σφεντόνα του αὐτὸς ὁ καταραμένος «Παλπάτος» δὲν ἤθελα νὰ πυροβολήσω ἐσένα. Σημάδευα νὰ σκοτώσω τὸ φοβερὸ τέρας. Αὐτὸ πού ἦταν ἐτοιμὸ νὰ σπαράξῃ τὴν ἀγαπημένη μου ἀδελφή!

Καὶ ὁ ὑποκριτὴς Ρουγκο ἀποτελειώνει

Ὁ «Σκληρὸς Ἄντρας» τῆς Ζούγκλας σηκώνει στ' ἀσπαλένια μπράτσα του τὸν ἀνήμπορο Ταρζάν. Προχωρεῖ νὰ δῆ ἀπὸ τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς του.

τὰ ψέματά του ἔτοιμος νὰ κλάψῃ:

— "Ὁχι, Ταρζάν! Οὔτε σ' ἐσένα, οὔτε σὲ κανέναν ἄλλο σκέφτηκα ποτὲ νὰ κάνω κακό!

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κλονίζεται. Κρίνοντας ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, ποῦ εἶναι ἀνίκανος νὰ σκεφθῇ τὸ κακό ἢ νὰ θλάψῃ κανένα, θαρρεῖ πῶς κι' οἱ ἄλλοι εἶναι ἔτσι.

— "Ὅστε δὲν ἦσουν ἐσὺ ποῦ θὰ μᾶς πυροβολοῦσες κρυμμένος χθὲς τῆ νύχτα; τὸν ξαναρωτᾷ.

— "Ὁχι. Σοῦ τ' ὀρκίζομαι!

— Οὔτε σὺ ἦσουν ποῦ τρόμαξες τὴ Ζάμπα ταράζοντας τὴν καλύβα τῆς καὶ μουγρίζοντας σὰν βρυκόλακας;

— "Ὁχι, σοῦ λέω!

— Οὔτε ἐσὺ παρέσυρες μὲ τὴ δεμένη πέτρα τῆ Ζάμπα καὶ τὸν Κακαράκ στὸ ἀνοιγμα τῆς θαθεῖας καταπακτῆς;

— "Ὁχι! "Ὁχι! "Ὁχι!...

Ὁ Ταρζάν πείθεται:

— Τότε πήγαινε στὸ καλὸ. Καὶ μὲ συμπαθῆς ποῦ σὲ ὑποπετεύηκα. Σοῦ ζητῶ συγγνώμη!

Ὁ Ροῦγκο ἄλλο ποῦ δὲν θέλει: νὰ φύγῃ μὴ ὦρα ἀρχίτερα ἀπὸ κοντὰ τους. Νὰ τὴ γλυτώσῃ τόσο φθηνά!

Κι' ἀμέσως, ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω τὴν καραμπίνα του, κάνει τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ νὰ ξεκινήσῃ:

— Γεῖά σας... Καλὴ ἀντάμωσι!...

Μὰ δεύτερο βῆμα δὲν προφθαίνει νὰ κάνη. Ὁ Ζαντόβ, ποῦ παρευρίσκειται, τὸν σταματᾷ:

— Γεῖά στάσου, Ροῦγκο. Θέλω κι' ἐγὼ νὰ σὲ ρωτήσω κάτι.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς Ζάμπα κάνει πῶς διστασχετεῖ:

— Οὐφ, πιά! Μὲ ζαλίσατε μὲ τίς ἀνακρίσεις σας. Σᾶς εἶπα: Εἶμαι ἀθῶος ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποῦ μὲ κατηγορεῖτε!

Καὶ κάνει μὴ κίνησι γιὰ νὰ ξαναξεκινήσῃ. Μὰ ἡ ἀτσαλένια παλάμη τοῦ «Σκληροῦ Ἑλληνα» τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ μπράτσο. Ἐνῶ ἄγρια ἡ βαρεῖα φωνή του, ἐπαναλαμβάνει πῶς δυνατὰ τώρα:

— Στάσου, εἶπα!

Ὁ δειλὸς κι' ἀνανδρος κακοῦργος ὑποχωρεῖ:

— Ἔστω... Ρῶτα μα κι' ἐσὺ. Μὰ τέλειωνε γρήγορα. Δὲν ἔχω καμμιά διάθεσι νὰ θλέπω, γιὰ πολλὴ ὦρα ἀκόμα τὰ μοῦτρα σας!

Ὁ Ζαντόβ — ἐξακολουθώντας νὰ σφίγγῃ τὸ μπράτσο του — τὸν ρωτᾷ:

— Δὲν μοῦ λές; Ἐσὺ δὲν εἶχες γίνει στάχτη προχθὲς στὴ μεγάλη πυρκαϊὰ τῆς Ζούγκλας;

Ὁ Ροῦγκο χαμογελαίει στραβά:

— "Ἄν εἶχα γίνει στάχτη, δὲν θὰ θρισκόμουν τώρα μπροστά σας ὀλοζώντανος!

— Σωστά, κάνει ὁ μελαχροινὸς νέος. Καὶ

προχωρεῖ σὲ δευτέρῃ ἐρώτησι:

— Γιατί λοιπὸν ἀπὸ τότε ἐξαφανίστηκες; Ποῦ εἶχες κρυφθῇ;

— Γιατί νὰ κρυφθῶ; Μήπως εἶχα κάνει κανένα ἐγκλημα;

— Τότε ποῦ θρικόσουσαν ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα;

— Ὁ κακὸς ἀδελφὸς τῆς Ζάμπα τοῦ ἐξηγεῖ:

— Εἶχα πάθει, μέσα στὶς φλόγες τῆς φωτιᾶς σοβαρὰ ἐγκαύματα στὸ κορμὶ μου! Πῆγα στὴ μακρινὴ σπηλιά τῆς γιάτρισσας Λαβούν. Ἐμεῖνα ἐκεῖ μέχρι νὰ μοῦ τὰ γιὰτρέψῃ!

Ὁ Ζαντόβ γελαίει:

— Ὁραῖο τὸ παραμῦθι σου! Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι Ἑγγλέζος Ταρζάν γιὰ νὰ τὸ πιστέψω! Εἶμαι Ἑλληνας: Ἐξυπνος καὶ πονηρός. Καὶ ξέρω πῶς οὔτε εἶχες καθῆ, οὔτε εἶχες φύγει ἀπ' ἐδῶ. Μὰ κρυμμένος καὶ ἀθέατος πυροβολοῦσες νὰ μᾶς σκοτώσης.

Καὶ τελειώνοντας τὰ λόγια του δίνει μὴ τρομακτικὴ γροθιά στὸ πρόσωπο τοῦ Ροῦγκο. Ἐτοιμάζεται νὰ τοῦ δώσῃ καὶ δευτέρῃ.

Ὁμως ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν συγκρατεῖ:

— Ὁ Ροῦγκο εἶναι ἀθῶος!, τοῦ λέει.

Ἀτάραχος ὁ Ἑλληνας τοῦ ἀποκρίνεται μὲ μὴ δευτέρῃ, πῶς δυνατῇ, γροθιά στὸ πρόσωπο τοῦ Ροῦγκο.

Σχεδὸν ταυτόχρονα καὶ ὁ Ταρζάν πραγματοποιεῖ τὴν ἀπειλή του: ἡ σιδερένια του γροθιά κτυπιεῖ μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ καὶ δύναμι στὸ σαγόνι του. Ὁ Ζαντόβ τινάζεται πρὸς τὰ πίσω. Βροντοκτυπιεῖται κάτω ἀνάσκελα!...

"Ἄν τὸν ξανακτυπήσης, θάχης νὰ κάνης μ' ἐμένα!

Πιετῆται ὁμως ἀμέσως ὀρθός. Καί, γυρίζοντας στὸν ἀντίπαλό του, μουγγρίζει σὰν λαθωμένο θεριό:

— Ταρζάν, θὰ πεθάνης!

"Υστερα, τινάζοντας τὰ χέρια του σὰν βολίδες, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό!

Τὸ ἴδιο κι' ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Καὶ μὴ θανάσιμη μονομαχία ἀρχίζει ἀνάμεσα τοὺς δύο ἀδάμαστους ἄντρες.

Μὰ νά: Ξαφνικὰ κάτι φοβερὸ κι' ἀναπάντεχο γίνεται:

Ἡ Σπηλιά τοῦ νεκροῦ Μάγου

ΔΥΝΑΤΟΣ πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σημεῖο ποῦ διαδραματίζονται τὰ παραπάνω γεγονότα. Τὸ πυρῶμένο βλήμα θρικόκει στὸν ὦμο τὸν Ροῦγκο. Κι' ἐκεῖνος σωριάζεται κάτω σπαράζοντας. Βογγώντας ἀπὸ τοὺς πόνους!

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ζαντόβ ἀφήνουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Κυττάζουν χαμένα γύρω

τους. Ψάχνουν να βρουν τον «Άγνωστο» που είχε πυροβολήσει. "Όμως κανένας, ούτε φαίνεται, ούτε ακούγεται πουθενά...

Η όμορφη Ζάμπα έχει σκύψει και περιποιείται πρόχειρα την πληγή του αδελφού της. Ένώ εκείνος διατυπώνει ένα άτράνταχτο έπιχείρημα της άθωότητάς του:

— Βλέπετε, λοιπόν, όλοι σας: πόσο άδικα με είχατε υποψιαστή; "Αν έγω ήμουν ό «"Άγνωστος της Νύχτας», που σάς πυροβολούσε κρυμμένος, δέν θα τραυμάτιζα, πριν λίγο, και τόν... έαυτό μου! "Ωωωωω... "Ωωωωω!...

— Δίκιο έχει ό Ρούγκο!, κάνει ό άρχοντας της Ζούγκλας. Κάποιοι άλλος είναι ό μυστηριώδης έχθρός που μάς παρακολουθεί. Αυτός που ζητάει την ευκαιρία να μάς έξοντώσει! Μά έσύ είσαι κουτός και δέν τό καταλαβαίνεις...

Ό Ζαντόβ ρίχνει μια δύσπιστη ματιά στό Ρούγκο που έξακολουθεί να βογγάει κάτω. "Υστερα γυρίζει στόν Ταρζάν:

— Πρέπει και σύ να είσαι πολύ κουτός!, του λέει. "Αλλοιώς δέν θάδινες πίστι στά λόγια αυτού του τιποτένιου!

Η Έλληνίδα τόν έπαναφέρει στην τάξη: — Ό Ρούγκο είναι αδελφός μου!, του κάνει ψυχρά.

Ό «Σκληρός "Αντρας» της Ζούγκλας χαμπλώνει τό μάτια χωρίς ν' άποκριθί. Μά καθώς κινείται για να φύγει, προσθέτει κυτάζοντας με μίσος τόν άρχοντα της Ζούγκλας:

— "Όσο για σένα και τίς προσβολές σου, θα λογαριαστούμε άλλη φορά...

Και ξεκινώντας προχωρεί άργά προς την κατεύθυνση της σπηλιάς του.

.....

"Όμως ταυτόχρονα με τά παραπάνω, και λίγο πιό πέρα προς την ίδια κατεύθυνση, παράξενα πράγματα συμβαίνουν πάνω στά πυκνά κλαδιά κάποιου δέντρου:

Διό γνωστοί μας μικροί τετράποδοι τετυμπό'υδες βρίσκονται εκεί. Ό πίθηκος Τέν που κρατάει ένα μεγάλο πιστόλι και ή πιθηκίνα Τύ, που κρατάει ένα, έπίσης μεγάλο, καλογιγμένο καρπούζι...

Μπροστά τους στέκεται κι' ένας άλλος πίθηκος — πιό μεγαλόσωμος άπ' αυτούς — που είναι άπαράλλακτος μ' εκείνον που σκοτώθηκε από τη φαρμακερή σαίτα του μαύρου ίθαγενοϋς. Λές κι' είναι ό ίδιος που έχει νεκραναστήσει.

Και νά: Ό πίθηκος αυτός φωνάζει, έξω φρενών, στόν Τέν, άρπάζοντας από τό χέρι του τό πιστόλι που κρατάει. Τό παράξενο όμως στην υπόθεση αυτή είναι πώς τού φωνάζει με... ανθρώπινη λαλιά:

— Γιατί πυροβόλησες, θρέ μπουνταλά; "Εγώ δέν σουδωσα την κουμπούρα για να

κουμπουριάζεις τόν κόσμο! Στή φόρτωση για να μην κουράζομαι να την κουβαλάω έγώ, άπαξ και τυγχάνω άρχηγός σας! Τό λοιπόν, πρόσεξε καλά, φουκαρά μου: "Αν ξανασκοτώσεις άνθρωπο, θα με αναγκάσεις να σέ.. μαλώσω! Μπορεί και να μη σου δώσω να περιδρομιάσεις τό μερτικό σου άπό τόν «καρπούζαρο» που βρήκαμε!

Την ίδια στιγμή ακούγονται τά θήματα του Ζαντόβ που πλησιάζει. Τό μονοπάτι, που άκολουθεί, περνάει κάτω άκριβώς άπό τά κλαδιά του δέντρου που έχουν σκαφωλώσει.

Ό «"Αρχηγός», ό Μπού'υ, όπως θα τόν λέμε, ξαναδίνει άμέσως τό πιστόλι στόν Τέν. Κι' άρπάζοντας τό μεγάλο καλογιγμένο καρπούζι άπό τά χέρια της Τύ, τό κτυπάει τεχνικά πάνω σ' ένα όριζόντιο κλαδί. Τό χωρίζει στή μέση. Τό κάνει δυό κομμάτια.

Στό μεταξύ έχει φθάσει κάτω άπό τό δέντρο κι' ό Ζαντόβ. Ό Μπού'υ — με την ανθρώπινη λαλιά — άφήνει να πέσει κάτω τό ένα κομμάτι του καρπούζιου. Καί... κλάφ!, του τό καπελώνει σάν κάσκα στό κεφάλι. Ένώ τά ζουμιά του καρπούζιου που ξεχύνονται, θάφουν κόκκινο τό πρόσωπο, τό λαιμό και τό γυμνό του στήθος.

— Να πάρη ό διάβολος!, μουγγρίζει ό Έλληνας, έξω φρενών για τη γελοιοποίησή του.

Δυστυχώς γι' αυτόν δέν απέχει πολύ άπό τό σημείο που βρίσκεται ό Ταρζάν. Και προπαντός ή Ζάμπα που άσφαλώς θα τόν βλέπει.

Οί τρεις τετράποδοι τετυμπό'υδες έξουν στό μεταξύ έξαφανιστή, πιδύντας άπό κλαδί σέ κλαδί και άπό δέντρο σέ δέντρο.

Ό Ζαντόβ τινάζει άπό τό κεφάλι του την καρπούζενια κάσκα. Σκουπίζει τό πρόσωπό του όπως - όπως. "Υστερα συνεχίζει την περβία μακριά άπ' τόν Ταρζάν και την Ζάμπα.

Ό Κακαράκ, κρυμμένος πίσω άπό τά χαμόκλαδα παρακολουθεί με θαυμασμό τη δράση τών τριών Τεντυμπό'υδων της Ζούγκλας.

Οι τρεις πιθηκοί, σάν ξεμακραίνουν κάπως, σταματάνε. 'Ο άρχηγός τους τρίβει τή μουσοούδα του σάν κάτι νά τόν στενοχωρή έκει.

— Φίνα τά καταφέραμε!, λέει καμαρώνοντας.

'Ενώ κάτω από τὸ ένα ρουθούνη τῆς προβιάς του τραβάει καί θγάζει μιὰ μακρουλή ... ανθρώπινη μύτη.

— Ούφ! Τὴν εἶχα κάνει κουβάρη τὴν φουκαριάρα, γιά νά χωρέση!, μурμουριζει άναπνέοντας.

Τέλος, θγάζει τὸ τομάρι τοῦ σκοτωμένου πιθήκου πού σκεπάζει τὸ σῶμα του. Τὸ δίνει στὴν πιθηκίνα:

— Πάρ'το νά μοῦ τὸ σιδερώσης!, τῆς λέει.

Κι' άμέσως, παίρνοντας δρόμο πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ Ζαντόβ, φθάνει σὲ λίγο κοντά του.

— 'Εσύ, Κακαράκ;! κάνει άπορώντας εκείνος. Πῶς θρέθηκες ἐδῶ;

'Ο «Σουβλερομύτης» ρίχνει μιὰ άνήσυχη

τάχα, ματιὰ στὰ ζουμιὰ τοῦ καρπουζιοῦ πού ἔχουν βάψει κόκκινο τὸ λαιμὸ καί τὸ στήθος του:

— Μὰ τί έπαθες, κύρ 'Ελληνα;

— Τίποτα τοῦ άποκρίνεται κομπάζοντας.

— Πῶς τίποτα; Μπὰς καί σ' έσφαξε κανένας καί δὲν τὸ πήρες ...χαμπάρι;

'Ο Ζαντόβ τὸν άρπάζει ἀπὸ τὸ γιακά. Τὸν σπκῶνει ψηλά. Καί παρατώντας τον τοῦ δίνει ταυτόχρονα μιὰ κλωτσιὰ στὰ πσιονά. Τὸν τινάζει σάν μπάλλα ψηλά.

— 'Αμασαν! Σάν... καρπούζι θά σκάσω κάτω! φωνάζει στὸν άέρα ὁ Κακαράκ.

...
'Ο 'Ελληνας συνεχίζει πάλι τὸ δρόμο γιά τὴ σπηλιά του. Καθῶς προχωρεῖ μурμουριζει βαθειὰ συλλογισμένος:

— Αὔριο θά ξανακατέθω στὴν Καταπακτὴ τοῦ Θανάτου. Θά ψάξω νά βρῶ τὴ Σπηλιά τοῦ νεκροῦ Μάγου. Πρέπει ν' άποκτήσω ἐγὼ τὸν άμύθητο θησαυρὸ πού θρίσκει' ἐκεῖ... 'Ισως τότε μαλακῶση γιά μένα καί ἡ σκληρὴ καρδιά τῆς ὁμορφῆς Ζάμπα!

Τ Ε Λ Ο Σ

'Αποκλειστικότης:

Γενικαί 'Εκδοτικαί 'Επιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΜΑΓΟΥ

Εἶναι τὸ 6ο τεῦχος τῆς θρυλικῆς πιά «ΖΟΥΓΚΛΑΣ — ΤΑΡΖΑΝ» πού θά σκάση σάν «δόμβα ψυχαγωγίας» τῶν 'Ελληνόπουλων τὴν έρχόμενη Τρίτη.

Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΜΑΓΟΥ

εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συνταρακτικὲς περιπέτειες πού ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

βάσει αὐθεντικῶν καί πραγματικῶν στοιχείων ἀπὸ τὴ δράση τοῦ Ταρζάν, τοῦ Ζαντόβ, τῆς Ζάμπας καί τῶν ἄλλων ἡρώων τῆς άφρικανικῆς Ζούγκλας. Εἶναι μιὰ περιπέτεια γεμάτη δράση, πλοκή, μυστήριο, άγωνία κλπ. πού θά σᾶς ένθουσιάση καί συνεπάρη.

ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ καί τὰ ξεκαρδιστικὰ κατορθώματα τοῦ

«ΤΡΙΟ ΤΕΝΤΥΜΠΟ·Υ·Σ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ»

"Οποῖος δὲν προφθάση νά προμηθευθῆ τὸ τεῦχος άρ. 6, θά χάση τὸ πιὸ γοητευτικὸ τεῦχος τῆς χρονιάς.

ΖΟΥΓΚΛΑ — ΤΑΡΖΑΝ

ΑΡΙΘ. 5 — ΔΡΑΧ. 2

ΓΡΑΦΕΙΑ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ: ΛΕΚΚΑ 22, ΑΘΗΝΑΙ (125). 'Εμβάσματα - έπι:ταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδης, Λέκκα 22. 'Υπεύθυνος συμφώνως τῷ νόμῳ: Στ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21, Ν. Σμύρνη

Τὸ Σπίτι πὸν χάνεται

ΣΥΝΧΕΙΛΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

Κι' ἄρχισε νὰ τρέχη σὰν ἀγριοκάτσικο.
Ἐπειτα ἀπὸ κάμποιση ὤρα, πὸν φάνηκε αἰώνας στὸν Τζόκ, ἔφτασαν στὴν «Πόλι τῶν Φαντασμάτων», στὸ μέρος ὅπου εἶχαν ἀφήσει τὸ Στάν.

— Στάν! Στάν! ψιθύριζαν.
Καμμιά ἀπάντησι. Ὁ Τζόκ ἔνοιωσε νὰ τὸν κυριεύῃ ὁ φόβος. Τί εἶχε γίνει ὁ Στάν; Εἶχε φύγει; Εἶχε πάθει τίποτα;

Τότε ὁ Ρόμπ ψιθύρισε:
— Σούτ! Κάποιος ἔρχεται τρέχοντας. Ἀκούω τὰ δῆματά του.

Μιά στιγμὴ ἀργότερα ὁ Στάν δρισκόταν μπροστὰ τοὺς λαχανιασμένους.

— Γιατί ἔφυγες; ρώτησε μὲ θυμὸ ὁ Μάξ. Δὲ σου εἶπα νὰ μείνεις ἐδῶ ὥσπου νὰ ρθῇ κάποιος;

— Μὰ δὲν ἔφυγα! Ἦρθε κάποιος! Ἦρθε στὶς 12.30. Καθὼς περίμενα ἐδῶ, σκέφτηκα πὼς τὸ πρόσωπο ἢ τὰ πρόσωπα, πού ἄρχονταν, θὰ περνοῦσαν ἀναγκαστικά ἀπὸ τὸ μονοπάτι αὐτό.

Ἐπιασα, λοιπὸν, καὶ τὸ κατάβρεξα μὲ νερὸ ἀπὸ τὸ βαρέλι, πὺν εἶναι στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὰ παράξενα ρούχα. Εἶπα πὼς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ μπορούσα νὰ ἔχω τ' ἀποτυπώματα τῶν παπουτσιῶν του. Κι' ἔτσι συνέβη πραγματικά.

Ὅταν ἔφυγε ἐξέτασα τὰ ἀποτυπώματα καὶ ὄρκα... τὸ σημάδι ἀπὸ τὸ πεταλάκι, πὺν ἔβαλες στὶς μπόττες τοῦ Βέρν.

— Ὄστε, λοιπὸν, ὁ Βέρν ἦταν ἐδῶ! εἶπε ὁ Μάξ μὲ κάποια ἐκπληξι.

— Ὁχι!, ἀπάντησε ὁ Στάν, δὲν ἦταν. Κι' οὔτε καὶ οἱ μπόττες του ἦσαν ἐδῶ.

— Τί ἐννοεῖς;
— Αὐτὸ ἀκριβῶς, πὺν λέω! Τὸ σημάδι ἀπὸ τὸ πεταλάκι ἦταν ἐκεῖ, μὰ τὸ ἀποτύπωμα τοῦ παπουτσιοῦ ἦταν πολὺ μικρὸ γιὰ τὸ Βέρν, καὶ τὸ πρόσωπο, πὺν ἀκολουθοῦσε δὲν ἦταν ὁ Βέρν ἀλλὰ ἡ... Φλοραμαίη!

Ὅλοι τοὺς ἔμειναν ἀπὸ ἐκπληξι. Τί γύρευε ἡ Φλοραμαίη στὴν «Πόλι τῶν Φαντασμάτων» μὲς στὴν καρδιά τῆς νύχτας μόνη;

— Φοροῦσε τὰ μικρὰ ἔκεινα σανδάλια, πὺν φοροῖε στὸ σπίτι, συνέχισε ὁ Στάν. Μὰ στὸ μπροστινὸ μέρος ξεχώριζε καθαρὰ τὸ πεταλάκι, πὺν εἶχε βάλει στὶς μπόττες, τοῦ Βέρν.

Ξαφνικά, ὁ Μάξ φάνηκε νὰ ξαναδρισκῇ τὸ κέφι του.

— Δὲν τὰ κατάφερες ἄσχημα, Στάν. Ὁ Βέρν θὰ ἔβγαλε τὰ πεταλάκια ἀπὸ τὶς μπόττες του καὶ θὰ τῆς βάλει τὰ σανδάλια τῆς Φλοραμαίης. Φαίνεται πὼς ὑποψιάστηκε κάτι. Οἱ ἄθῳοι δὲν φέρονται ἔτσι. Αὐτὸ δείχνει πὼς σὲ κάτι εἶναι ἀνακατεμένος ὁ Βέρν.

Ξεκίνησαν νὰ γυρίσουν σπῆτι.

— Δὲ μὸν λὲς, Μάξ, ρώτησε μὲ περιέργεια ὁ Ρόμπ, πὺν ἤξερες πὼς κάποιος ἔρχεται ἀπὸ γραφεῖο;

— Ἀπὸ τὸ σκοινὶ μὲ τὰ ρούχα. Δέβαια.

— Τὸ σκοινὶ μὲ τὰ ρούχα... Μὰ... Μάξ...

— Πρῶτα - πρῶτα, ὅπως διαπιστώσαμε, ἡ «Πόλι τῶν Φαντασμάτων» φαίνεται ἀπὸ τὴ θάλασσα. Μπορεῖ λοιπὸν κανεὶς νὰ κἀν σημάτα σὲ μιά βάρκα ἢ ἕνα πλοῖο ἀπὸ τὴν «Πόλι τῶν Φαντασμάτων». Σκέφτηκα, λοιπὸν, πὼς κάτι τέτοιο ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ σκοινὶ μὲ τὰ ρούχα.

Δὲν ἤξερα, ὅμως, τί ἀκριβῶς σήμαιναν τὰ διάφορα ρούχα. Ξαφνικά, κατάλαβα τί γινόταν. Τὰ ἀρχικὰ τῶν ὀνομάτων τῶν ρούχων σχημάτιζαν λέξεις. Ἀνάμεσα στὰ γράμματα ἀπὸ μῖα γραδάτα κι' ἀνάμεσα στὶς λέξεις περισσότερες γράβατες. Τὰ σημάτα, λοιπὸν, ἔλεγαν «1 π.μ.». Τὰ ἀλλάξα ἔτσι ὥστε τὸ νόημα τοὺς ἔγινε: «10 π.μ.». Ὑπολόγισα ὅτι δὲ θὰ εἶχαν προλάβει νὰ τὰ δοῦν ἀπὸ τὴ θάλασσα, γιὰτί τὰ ρούχα ἦσαν ἀκόμα ὑγρά, ὅπως θυμάστε. Πήγαμε ἔπειτα εἰς τοὺς «Βυδρόλακκους» καὶ περιμένσαμε. Θυμάστε τί συνέβη στὶς δέκα. Ὅμως ἐκεῖνος πὺν εἶχε στείλει τὸ μήνυμα, πὺν ἀλλάξα, περίμενε φυσικά πὼς ἡ ἀπάντησι θὰ ἔρχεται στὴ 1 π.μ. Σκέφτηκα, λοιπὸν, πὼς στὴ 1 ἡ ὥρα αὐτὸς ὁ κάποιος

θὰ πῆγαινε στοὺς «Βυδρόλακκους». Τὸ δέμα, πὺν ἔβησε στὴ λιμνοῦλα, πρέπει νὰ περιέχει προμήθειες ἢ κάτι τέτοιο.

— Ἄν ξέραμε τί περιέχει τὸ δέμα, θὰ μαθαίναμε τί μαστορεύουν οἱ μπητριώδεις αὐτοὶ ἄνθρωποι ἢ δῶ ἔξω, εἶπε ὁ Ρόμπ.

— Αὐτὴ ἀκριβῶς ἦταν ἡ σκέψι μου, εἶπε ὁ Μάξ κοιτάζοντας τον μὲ θαυμασμό. Γι' αὐτὸ βούτηξα μὲς' στὴ λιμνοῦλα, μὰ τὸ δέμα δὲ δρισκόταν ἐκεῖ μέσα. Ὅμως, στὸν πάτο τῆς λίμνης, στὸ μπροστινὸ μέρος, εἶναι ἕνα μεγάλο κιβώτιο. Στὴ μιά του πλευρὰ εἶχε μῖα πόρτα, πὺν ἀνοίγει πρὸς τὰ μέσα καὶ κλείνει αὐτόματα καὶ στεγανά. Κάθε ἀντικείμενο, πὺν θὰ πέσει στὴ λιμνοῦλα, καταλήγει σ' αὐτὴ τὴν πόρτα. Ἄπο κεί, φαντάζομαι, πῆγαινε στὸ κελλάρι, πὺν θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχει κάτω ἀπ' τὸ γραφεῖο, μὲσα ἀπὸ μῖα ὑπόνομο. Καὶ κάθε φορὰ πὺν τὸ ἀντικείμενο (στὴν προπίπτωσι μας τὸ δέμα) ἀγγίζει τὴν πόρτα, ἡ κινεζικὴ κούκλα ἐξαγιστρῶνεται ἀπὸ ἕνα κρῖκο καὶ ἀνεβαίνει στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, τρομάζοντας κάθε τυχαῖο παρατηρητὴ, ἰδιαιτέρως ἂν αὐτὸς εἶναι παιδί ἢ κανένας ἀπλοϊκὸς χωριάτης.

— Τς! Τς! Τς! ἔκανε ὁ Τζόκ. Γιὰ κύτταξε πράγματα!

— Ἐμαθα ἐπίσης, συνέχισε ὁ Μάξ, μερικὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα σχετικά μὲ τὴ λίμνη.

— Τί; ρώτησαν τὰ παιδιὰ.

— Δὲ θὰ σὰς τὰ πῶ ἀκόμα. Ἄν ὅμως θέλετε νὰ μάθετε κάτι, πὺν ἔξω ἔγω, πῆγαινε καὶ κανεὶτε ψαράκια στὸ νερὸ μὲ πλακουτὰ δότσαλα.

— Ἄ! Ναι! Αὔριο, παιδιὰ, θὰ πάμε νὰ ἐπισκεφτοῦμε τὸ μέρος, ὅπου ζῆ ὁ Πῆ - Γουῆ.

— Μὰ τί δουλειὰ εἶχε ἡ Πῆ - Γουῆ μ' ὅλα αὐτὰ Μάξ; τὸν ρώτησαν ἀπορώντας.

— Ἴσως καμμιά ἀπόλυτη σχέσι, ἀπάντησε ὁ Μάξ χαμογελώντας. Ὅμως, νομίζω πὼς πρέπει νὰ ρίξουμε μῖα ματιὰ κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος. Ἐχω κάποια παραίσησι...

ΤΟ ΣΠΙΤΙ 41

Μὰ, αὐτὴ τὴ φορὰ, τὰ παιδιὰ ἀναγκάστηκαν νὰ ἀναβάλουν τὶς ἀναζητήσεις τους. Ὁ Μάξ σηκώθηκε τὴν ἄλλη μέρα μ' ἕνα ἄσχημο κρουλόγημα καὶ ἡ μητέρα τοῦ Τζόκ δὲν τὸν ἄφησε νὰ βῆ ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Τί λὲς, Τζόκ, εἶπε ὁ Ρόμπ, γιὰ μῖα ἀκόμη ἐκδρομὴ στοὺς Βυδρόλακκους, ὅσο νὰ γίνῃ καλὰ ὁ Μάξ; Εἶμαι στενοχωρημένος πὺν δὲν εἶπο τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ στὸν Μπόντ. Εἶναι ὅμως, πολὺ ἄρρωστος καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἐνοχλήσω μὲ κάτι, πὺν εἶναι τόσο συγκεχυμένο καὶ μπερδεμένο ἄκμα.

Ὅμως, νομίζω πὼς πρέπει νὰ ρίχνω πότε - πότε καμμιά ματιὰ μῆπως τὰ πράγματα πάρου καμμιά ἄσχημη ἐξέλιξι.

— Σὺμφωνοι, εἶπε ὁ Τζόκ. Θὰ κάνουμε ἄλλωστε καὶ ψαράκια στὴ λίμνη καὶ θὰ δοῦμε τί ἐννοῦσε ὁ Μάξ.

Ὁ Στάν δὲ δέχτηκε νὰ πάη μαζί τους.

Γιὰ μῖα ἀκόμη φορὰ ὁ Τζόκ κι' ὁ Ρόμπ μῆκαν στὸ γραφεῖο. Ὅλα ἦσαν, ὅπως τὰ εἶχαν ἀφήσει. Ἡ λιμνοῦλα τὸ ἴδιο. Ἐκαναν ψαράκια μὲ δότσαλα στὴν ἐπιφάνεια τῆς, χωρὶς νὰ παρατηρήσουν τίποτε τὸ ἰδιαιτέρως. Μόνον μῖα φορὰ ἡ πέτοια χτύπησε σὲ κάτι, βγάζοντας ἕνα μεταλλικὸ ἤχο.

— Θὰ εἶναι καμμιά ἀπὸ τὶς βαρκούλες τῆς Γκλιέν, πὺν σφηνώθηκε ἀνάμεσα στὰ νερολούδα, εἶπε ὁ Ρόμπ.

Γύρισαν πίσω ἀπογοητευμένοι. Ὁ Ρόμπ μάλιστα ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ σκεφτῇ μῆπως ἡ νυχτερινὴ μορφὴ, πὺν εἶχαν δῆ στὴ λίμνη, δὲν ἦταν παρὰ ἕνα παιχνίδι τοῦ φωτός.

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὅταν πιά ὁ Μάξ ἦταν καλύτερα, ξεκίνησαν ὅλοι τοὺς γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ Πῆ - Γουῆ. Καθὼς πέρασαν ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῦ κ. Τίμς, εἶδαν τὸν Πῆ - Γουῆ νὰ δουλεῖ, ὅπως πάντα μὲσα ἐκεῖ.

— Δὲ μὸν λὲτε, εἶπε ὁ Μάξ ἔπειτα ἀπὸ λίγο, πὼς εἶναι τὸ μέρος, ὅπου μένει ὁ Πῆ - Γουῆ;

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ
ΤΑΡΖΑΝ

